

ก่อนประวัติศาสตร์

ห้องขจร

อ

571

ด495ก

2481

มเด็จพระยาตำรางราชานุภาพ

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เลขที่ 23 ถนนกรุงเกษม 10110 โทร. 2584002-3

ห้องขจร สุขพานิช

571
๐๔๙๕๗
๒๔๘๑

เรื่องก่อนประวัติศาสตร์

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาตำราพระอักษร
ทรงพระนิพนธ์

ญาติสายตีกุลพิมพ์อักษรของคุณ
เจ้าจอมมารดาทัตติมา รัชกาลที่ ๕
เมื่องานศพครบศตมาหะ

ในวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์พระจันทร์

THE LIBRARY
THE COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

3 5 2 4

అడంబ - అడసం

คำนำ

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาตำราจรรยาภาพ
มีรับสั่งมายังกรมศิลปากร ว่าญาติเจ้าจอมมารดาทับทิม ใน
รัชกาลที่ ๕ ส่วนสายดิสกุล พร้อมใจกันจะทำบุญอุทิศสนอง
คุณท่านผู้ถึงอสัญกรรม ด้วยพิมพ์หนังสือแจกเป็นที่ระลึกในวัน
งานหน้าศพครบศตมาหะ จึงทรงคัดเรื่องก่อนประวัติศาสตร์
อันพระองค์ได้ทรงพระนิพนธ์ไว้ในลายพระหัตถ์ถวายสมเด็จพระเจ้าฟ้า
กรมพระนครานุวัตติวงศ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ หลายฉบับ
เอามารวมกันเป็นเรื่องหนึ่งต่างหาก เรียกว่า “เรื่องก่อนประวัติ-
ศาสตร์” ประทานต้นฉบับมายังกรมศิลปากรให้ช่วยจัดการพิมพ์
กรมศิลปากรมีความยินดี ด้วยได้มีโอกาสนลองพระอุปการคุณ
ซึ่งสมเด็จพระยาตำราจรรยาภาพทรงมีแก่กรมศิลปากรตลอด
มา อีกประการหนึ่งเห็นว่าหนังสือเรื่องก่อนประวัติศาสตร์ ที่
ทรงคัดมารวมให้ติดต่อกันเข้าเป็นเรื่องเดียวกัน ก็เป็นเรื่องแปลก
ผู้ที่ยังไม่เคยทราบคงมีอยู่มาก ถ้าพิมพ์ขึ้นให้ได้อ่านกันแพร่
หลาย ก็จะเป็นวิทยาทานอันประเสริฐ ซึ่งสมเด็จพระเจ้าบรม
วงศ์เธอพระองค์นั้น ได้ทรงบำเพ็ญเป็นกรณียกิจตลอดมา ยิ่ง
กว่านี้ กรมศิลปากรได้กราบทูลขอฉบับหนังสือเรื่องนี้เก็บ
รักษาไว้ในหอสมุดแห่งชาติ สำหรับผู้ที่ปรารถนาจะตีพิมพ์ซ้ำใน
การกุศลต่อไปภายหน้า ก็ทรงพระกรุณาประทานอนุญาต ต้อง
ขอบพระคุณอีกสถานหนึ่งด้วย

หนังสือเรื่องก่อนประวัติศาสตร์ เป็นเรื่องราวกล่าวถึง มนุษย์ในสมัยดึกดำบรรพ์ เมื่อครั้งยังไม่รู้จักจดเอาไว้เป็นหนังสือ หนทางที่จะทราบเรื่องราวสมัยก่อนประวัติศาสตร์อยู่ที่การศึกษาให้ รู้จักใช้สังเกตพิจารณาลักษณะของวัตถุที่ขุดค้นพบ แล้ววินิจฉัย ลงข้อสันนิษฐานหาเหตุผลแวดล้อม ประกอบกับวัตถุที่ขุดค้นได้ วิธีที่นักปราชญ์ชาวตะวันตกใช้เป็นแนวพิจารณาหาความรู้มีอย่างไร ได้ทรงอธิบายไว้ในหนังสือเล่มนี้ชัดเจนแล้ว

เรื่องราวที่กล่าวไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์ต่างๆ อันเป็น สมัยหลังจากสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ยกตัวอย่างประวัติศาสตร์ ของยุโรปสมัยที่เรียกว่า Reformation ต่างฉบับมักมีข้อความที่ เล่าถึงเหตุการณ์ในบางตอนไม่ตรงกัน บางฉบับก็กล่าวความ กันตรงข้าม ซึ่งจะถูกต้องตรงตามความจริงด้วยกันทั้งสองฉบับ ย่อมเป็นไปได้ แต่จะถือว่า ฉบับไหนผิด ฉบับไหนถูก ตามความจริงก็ไม่ได้อีกเหมือนกัน เพราะมักเป็นความจริงด้วย กันทั้งสองฝ่าย หากแต่ไม่เป็นความจริงทั้งหมดทีเดียว ตาม ธรรมดา ผู้แต่งย่อมมีความคิดเห็นไปตามอัธยาศัยแล้วแต่ที่ตน จะชอบและไม่ชอบ แม้จะพยายามตั้งใจให้เป็นกลาง ถ้าไป ถูกเรื่องที่ไม่ชอบก็มักละเสีย ไม่กล่าวถึง หรือถ้าจำเป็นจะต้อง กล่าว ก็ยากที่จะกล่าวให้เป็นกลางได้ เหตุนี้ นักปราชญ์ชาว ตะวันตกจึงว่า ความจริงในประวัติศาสตร์อยู่ที่ใดที่หนึ่งตอน กลางระหว่างที่สุดของสองข้าง ส่วนวัตถุต่างๆ ย่อมมีลักษณะ

ก

บอกความจริงทั้งหมดที่มีอยู่ในตัวให้ทราบได้เสมอไป ที่จะบอก
ความจริงแต่บางส่วนหาไม่มีจริงอยู่บางที่วัตถุเหล่านั้น ดูเหมือน
จะไม่บอกความจริง แต่นั่นเกิดจากความผิดของเราเอง เพราะ
ขาดความรู้ ดูไม่ถึง หรือเข้าใจผิดจากความจริงไป วัตถุนั้น
มีความจริงอย่างใด ก็ไม่เปลี่ยนแปลงความจริงนั้นได้ วัตถุ
ที่กล่าวมานี้ มีจมฝังลึกอยู่ในพื้นดินนั่นเอง ต้องขุดค้นหาเอา
ขึ้นมาจึงจะได้ และวิธีขุดค้น นักปราชญ์ที่มีความรู้ในด้านนี้
ได้ดำเนินการกันโดยวิธีไร เป็นข้อความตอนหนึ่งที่ทรงอธิบาย
ไว้ในหนังสือเรื่องก่อนประวัติศาสตร์เล่มนี้ อันเป็นตอนที่น่าอ่าน
มาก ให้แนวความคิดและความรู้หลายอย่าง อ่านจบแล้วรู้สึก
สึกเสียดาย ต้องอ่านซ้ำเพราะสำนวนโวหารที่ทรงอธิบายไว้นั้น
คนซึ่งไม่มีพื้นความรู้ในเรื่องเหล่านี้ อ่านเข้าใจได้ง่ายจนตลอด
ผิดกับหนังสือที่แต่งเป็นตำราซึ่งผู้ไม่มีพื้นความรู้อยู่บ้างอ่านเข้าใจ
ได้ยาก

กรมศิลปากรเชื่อว่าบรรดาท่านที่ได้อ่านหนังสือนี้ คงยินดี
อนุโมทนาทั่วกัน และการที่ตีพิมพ์แจกเป็นวิทยาทาน ย่อม
นับเนื่องในกุศลจริยาอันควรมีอันสงฆ์ผู้บำเพ็ญพร้อมใจอุทิศให้
แด่เจ้าจอมมารดาทิบทิมนิ จงเพิ่มพูนกุศลสมათานที่สร้างสมไว้
ในกาลก่อน สำเร็จเป็นहितานุहितประโยชน์ทุกทีพาราตริกกาล.

กรมศิลปากร

วันที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๑

สารบัญ

ทรงปรารภเรื่องก่อนประวัติศาสตร์	หน้า ๑
อธิบายกาละกำหนด	„ ๒
อธิบายประวัติโลก	„ ๓
ตำนานพฤษชาติ	„ ๕
ตำนานสัตว์ชาติ	„ ๖
ชุดชุมทรัพย์ก่อนประวัติศาสตร์	„ ๒๕

เรื่องก่อนประวัติศาสตร์

คัดจากลายพระหัตถ์

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาตำราวงษาอนุภาพ

ทูล

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระนครสวรรค์
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗

หมื่นหม่อมฉันกำลังออกสนุกในเรื่องคันคดก่อนประวัติศาสตร์ เพราะรัฐบาลอังกฤษเชิญศาสตราจารย์คาเลนเฟล์ นักปราชญ์ฮอลันดาผู้เชี่ยวชาญวิชานั้น ให้มาชุดชุมทรัพย์ก่อนประวัติศาสตร์แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในอาณาเขตต์เมืองปีนัง ศาสตราจารย์คาเลนเฟล์กับหม่อมฉันเคยคุ้นกันมาแต่ก่อน แกมาชวนให้ไปดูชุดชุมทรัพย์นั้น เมื่อหม่อมฉันได้ไปดูและได้ฟังอธิบายของศาสตราจารย์คาเลนเฟล์ เกิดอยากรู้อีกว่าด้วยก่อนประวัติศาสตร์ให้กว้างขวางออกไป จึงแสวงหาตำรา ได้มาจากหอสมุดเมืองปีนัง เล่ม ๑ มีสเตอร์กูดแมนเจ้าเมืองปีนังมีแก้ไขให้อีกเล่ม ๑ เอามาอ่านดู แต่เข้าใจยาก ด้วยมักติดศัพท์ซึ่งไม่มีในหนังสือพจนานุกรมภาษาอังกฤษอย่างสามัญ เพราะพวกนักปราชญ์เขาชอบเอาคำภาษาละตินและภาษากรีกมาใช้เป็นนามศัพท์ในหนังสือวิทยาศาสตร์ เพื่อจะให้เรียกชื่อเดียวเหมือนกันทุกชาติทุกภาษา

รอดตัวที่เป็นเวลาศาสตราจารย์คาเลนเฟล์อยู่ที่ป็นัง และมักมา
สนทนากับหม่อมฉันเนื่อง ๆ สงสัยความหรือติดศัพท์ตรงไหน ได้
อาศัยไต่ถาม แะช่วยบอกอธิบายให้ จึงสามารถเรียงความตาม
จดหมายนี้ ดังจะทูลเป็นลำดับไป

อธิบายกาละกำหนด

เบื้องต้นจะต้องทูลอธิบายวิธีที่นักปราชญ์เขากำหนด กาละ
ก่อนประวัติศาสตร์เสียก่อน เพราะวิชานี้เป็นการค้นเรื่องอดีต
ถอยหลังขึ้นไปนับด้วยหลายล้านปี จะอาศัยศักราชอันใดเป็น
เครื่องกำหนดไม่ได้ จึงใช้สังเกตอุบัติเหตุต่าง ๆ ของโลกธาตุเป็น
กำหนด เรียกว่า Geological Time คือ “ภูมิกาล” (ปลาตที่
ไปเข้าเค้ากับกาละกำหนดของชาวอินเดียแต่ดึกดำบรรพ์) กำหนด
อดีตกาลเป็น ๕ Division เทียบตรงกับ “กัลป์” ในกัลป์ ๑
แบ่งเป็นหลาย Sub-division เทียบตรงกับ “ยุค” (บางกัลป์มี
ยุคมาก บางกัลป์มียุคน้อย ไม่เท่ากัน) ในยุค ๑ ยังแบ่งเป็น
Period เทียบตรงกับ “สมัย” เป็นส่วนที่สุดแห่งกาละกำหนด
ต่อนั้นก็เข้าเขตต์ประวัติกาลจึงใช้ศักราช

ลักษณะที่กำหนดกัลป์นั้น เอาเหตุสำคัญที่เกิดในโลกธาตุ
เป็นเกณฑ์ เช่นเกิดไฟไหม้โลกและเกิดมีดวงอาทิตย์ขึ้นในโลก
เป็นต้น เรียกชื่อกัลป์เป็นลำดับเลข กำหนดยุคนั้น เอาวัตถุที่
เกิดก่อนและหลังในกัลป์เดียวกันเป็นเกณฑ์ เรียกชื่อยุคด้วย

อาศัยวัตถุนั้น ๆ กำหนดสมัยนั้น อาศัยความเปลี่ยนแปลงของ วัตถุในยุคเดียวกันเป็นเกณฑ์ เรียกแต่ว่าสมัยต้น และสมัยปลาย หรือสมัยต้น สมัยกลาง และสมัยปลายของยุคนั้น ๆ ถ้ากล่าว อธิบายเป็นอุปมาอย่างซิมทรอบ ต่างว่ากัลป์เปรียบเหมือน รัชกาล ยุคเปรียบเหมือนอย่างในรัชกาลที่ ๕ ในรัชกาลนั้นมี ยุคเกิดรถไฟและยุคเกิดรถยนต์ ส่วนสมัยนั้นเปรียบเหมือน เมื่อเกิดรถยนต์แล้ว รถยนต์สมัยต้นยังดังอีกที่ก๊กก้อง รถยนต์สมัยปลายเล่นเงียบเฉียบเรียบร่อยด้นั้น

แต่ส่วนจำนวนปีตามประดิทินในตำราเรื่องก่อนประวัติศาสตร์ ได้แต่คาดคะเน ไม่มีใครรู้ว่ากัลป์ไหน ยุคไหน หรือสมัยไหน จะเป็นจำนวนปีเท่าใด รู้แน่แต่ว่ามากมายนับด้วยหมื่นด้วยแสน และด้วยล้านปี ทำนองเดียวกับที่เราเรียกว่า “อสงไขย” หมายความว่านับไม่ถ้วน

อธิบายประวัติโลก

กัลป์ต้นเรียกว่า Archaen ตรงกับ “อาทีกัลป์” (คือแรก มีเค้าเงื่อนพอสังเกตรูเรื่องได้บ้าง) อธิบายว่าโลกที่เราอยู่นี้ ใน กัลป์นั้นไฟ (ประลัยกัลป์) ไหม้อยู่ และ (ไอไฟบันดาลให้) มีเมฆหุ้มห่ออยู่รอบโลก จำเนียรกาลนานมา (ไม่รู้ว่ากี่ปี) เมื่อ เชื้อไฟที่เปลือกโลกหมดไหม้ไป ไฟก็ไหม้เชื้อลามลงไปในกลาง โลก ส่วนเปลือกโลกเมื่อไฟดับแล้ว ก็ค่อยเย็นแล้วแข็งกลาย

เป็นหินขรุขระ (เช่นลูกมะกรูด) มีที่สูงเป็นโคกเป็นเขาบ้าง
 ที่ต่ำเป็นแอ่งลึกบ้าง ส่วนเมฆหุ้มห่ออยู่รอบโลก (เมื่อหมดไอ
 ไฟที่ไหม้เปลือกโลกแล้ว) ก็หายไป บันดาลให้แสงอาทิตย์ส่อง
 ลงถึงโลก ที่นี้ก็เกิดฝนตกเป็นนิจมาช้านาน (นับปีไม่ถ้วน) น้ำฝน
 ที่ตกลงยังโลก ไหลลงจากที่สูงโดยธรรมชาติ ก็ไปขังอยู่ในที่ต่ำ
 ทำให้ที่แอ่งกลายเป็นทะเลและห้วงน้ำต่าง ๆ มีขึ้นในโลก ไซ้แต่
 เท่านั้น แรงน้ำฝนที่ตกชะหินให้ย่อยเป็นกรวดทราย ไหลลงไปกับ
 น้ำฝน นานเข้าก็ไปทับถมกันจนเป็นพื้นแผ่นดินเกิดมีที่ราบขึ้น
 ด้วย ส่วนไฟที่ไหม้ลงไปกลางโลกนั้น เพราะมีเปลือกโลกหุ้ม
 ห่ออยู่ข้างนอก ไอไฟออกได้แต่ทางช่องภูเขาไฟ ไม่พอจะระบาย
 ไปได้สะดวก จึงเกิดเป็นแรงไอไฟอยู่ในกลางโลก เมื่อไรไอไฟ
 คั่งแรงก็เบ่งดันเปลือกโลกออกมา เป็นเหตุให้เกิดแผ่นดินไหว
 อาจเปลี่ยนสัณฐานเปลือกโลกไปต่าง ๆ เช่นดันแผ่นดินบางแห่ง
 ให้สูงขึ้นจนเป็นภูเขา ยกตัวอย่างดังเทือกเขาหิมาลัย ซึ่งเขา
 ตรวจโดยทางวิทยาศาสตร์ รู้ได้ว่าเดิมอยู่ในท้องทะเล ในเมื่อ
 เราก็มองจะพิสูจน์ในข้อนี้ เช่นที่ถ้า “เขาปี่นา” ในจังหวัดตรัง
 มีเปลือกหอยติดกรังอยู่กับหินที่ช่องถ้ำ สูงกว่าพื้นแผ่นดินสัก
 ๒๐ วา ส่อให้เห็นชัดว่าเขาปี่นานั้นเดิมอยู่ในท้องทะเล แล้วสูง
 ลอยขึ้นไปจนกลายเป็นภูเขาอยู่บนบก บางที่แผ่นดินไหวก็ทำให้
 ห้วงน้ำเปลี่ยนระดับ บางแห่งแห้งหายหรือกลายเป็นทะเลได้ต่าง ๆ
 ยังส่วนอากาศธาตุที่มากกระทบโลกก็เกิดเป็นระลอกกาล แต่บางยุคก็

วิปริตผิดผันไปได้ต่าง ๆ แต่ในอาทิกัลป์ที่กล่าวมานี้ ชีวิตยังหา
มีในโลกไม่

กัลป์ต่อมาเรียกว่า Primary Division ตรงกับ “ปฐมกัลป์”
เริ่มเกิด Life คือดวงชีวิตขึ้นในโลก ดวงชีวิตนั้นนักปราชญ์
ยังค้นไม่พบว่าเดิมเกิดขึ้นอย่างไร รู้ได้แต่ว่าดวงชีวิตแรกเกิด
ขึ้นนั้นเป็นแต่อย่าง “ต่อม” อันหนึ่ง เกิดขึ้นในน้ำมากกว่ามาก
มีธรรมชาติ (เกิด แก่ เจ็บ ตาย) ต้องหายใจและกินอาหาร
จึงอยู่ได้ มิฉะนั้นก็ตาย ตัวดวงชีวิตนั้นครั้นนานมาได้พบ
และบริโภคอาหารต่าง ๆ ก็เกิดนิยมและพยายามหาอาหารด้วย
อาการต่างกัน จึงเป็นปัจจัยให้ดวงชีวิตผิดกันเป็น ๒ อย่าง คือ
พฤกษชาติอย่าง ๑ เป็นสัตว์ชาติอย่าง ๑

ตำนานพฤกษชาติ

ตำนานพฤกษชาตินั้น อธิบายว่าดวงชีวิตจำพวก ๑ นิยม
ยึดอยู่กับพื้นดินที่ไถ่น้ำ ไม่ชวนขวายย้ายที่ เพราะชอบกินแต่
ธาตุละเอียดเป็นอาหาร นานมาก็กลายเป็นพฤกษชาติ แล้วเกิด
พืชพันธุ์ ขยายตามตามพื้นดินไถ่น้ำขึ้นไปยังที่ต้นโดยลำดับ ใน
ชั้นพฤกษชาติยังหายใจได้แต่น้ำ ถ้าเอาชั้นพื้นน้ำไม่ซำก็ขาด
ใจตาย (เช่นพวกสาหร่าย) แต่เมื่อพืชพันธุ์ขยายต่อขึ้นไปถึงที่
มีเวลาน้ำขึ้นและน้ำลง เมื่อน้ำลงขอดก็ต้องกลืนใจในเวลาเมื่อ
อยู่พื้นน้ำเป็นเช่นนั้นจนเคย นานเข้าก็กลายเป็นพรรณพฤกษอัน

อยู่ในน้ำเพียงตอนโคนก็หายใจได้ (เช่นกกเป็นต้น) พืชพันธุ์
ของพฤษชาติพวกนี้รู้จักหายใจนอกน้ำมากขึ้นโดยลำดับ นาน
เข้าก็ไม่ต้องหายใจในน้ำ จึงกลายเป็นพฤษชาติที่เกิดและอยู่แต่
บนบก นานเข้าก็กลายเป็นต้นไม้มีดอกผลปลิวกระจายขยายพืช
พันธุ์ออกไปโดยลำดับจนตลอดโลกด้วยประการฉะนี้

ตำนานสัตว์ชาติ

พวกดวงชีวิตที่กลายเป็นสัตว์ชาตินั้น ผิดกับพวกพฤษชาติ
ที่ชอบกินอาหารหยาบ (สัตว์ทั้งหลายจึงต้องถ่ายมูล) อาการที่
แสวงหาอาหารของดวงชีวิตจำพวกนี้ต่าง ๆ กัน บางจำพวกไม่
พยายามย้ายถิ่นที่ไปห่างไกล บางจำพวกก็ชอบย้ายที่เหยวเสาะ
หาอาหาร นานมาจึงเกิดรูปพรรณต่างกันตามกิริยาอาการ ตั้งแต่
เป็นฟองน้ำและตัวปะการัง เป็นแมลงกะพรุนแล้วเป็นหอยปู
ล้วนเป็นสัตว์ Invertabrate คือ สัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังเกิดขึ้น
ในโลกก่อน นานมาจึงเริ่มเกิดสัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง คือ ปลา
เป็นอาทิ ที่อาจว่ายน้ำรวดเร็วและไปได้ไกล ๆ สัตว์ชาติที่เกิด
ในปฐมกาลยังต้องอยู่ในน้ำ เพราะหายใจได้แต่ในน้ำเท่านั้น

ถัดต่อมาเรียกว่า Secondary Division ตรงกับ “ทุติยกาล”
เริ่มเกิดมีสัตว์บกขึ้นในกาลนี้ อธิบายกำเนิดของสัตว์บกนั้นว่า
เริ่มด้วยมีปลาจำพวก ๑ ชอบหาอาหารกินตามชายตลิ่ง มักขึ้นไป
หากินถึงที่ชายเลนจนเคย นานเข้าอวัยวะ (ที่เราเรียกว่าหุบปลา)

ทั้งสองข้างก็ค่อยแข็งแรงขึ้น จนอาจพ่ายพาตัวไปได้บนเลน (เช่นปลา
 ตีน) และรู้จักหายใจบนบกด้วย นานมาหู ๒ ข้างที่มีเดิม กลาย
 เป็นเท้าหน้า และกรีบข้างหลังซึ่งใช้ช่วยพ่ายมากซ้นก็กลายเกิดเป็น
 เท้าซ้นอีกคู่ ๑ เป็น ๔ ขา สำหรับพาเดินดินและว่ายน้ำ พืชพันธุ์
 จึงกลายเป็นสัตว์อีกประเภท ๑ เรียกว่า Amphibian (คิดหาศัพท์
 ภาษาไทยให้ตรงกันยังไม่ออก) ความหมายว่าอยู่ได้ทั้งในน้ำ
 และบนบก (เช่น กบและจระเข้ เป็นต้น) เพราะอาจหายใจ
 ได้ทั้งบนบกและใต้น้ำ พืชพันธุ์ของสัตว์ประเภท Amphibian นี
 ต่อมากลายเป็นสัตว์จตุบาทอยู่บนบก ส่วนพวกสัตว์ที่ไม่มีกระดูก
 สันหลังก็มีบางจำพวกที่เริ่มขึ้นบก เช่น ตะขาบ แมลงป่อง และ
 ปู เป็นต้น สัตว์ทั้ง ๒ จำพวกนี้เรียกว่า Reptile ตรงกับสัตว์เลื้อย
 คลาน ตามอธิบายของไทยหมายความว่าจำพวก งู ตะขาบ แมลงป่อง
 และจิ้งเหลน แต่อธิบายของฝรั่งรวมตลอดไปในบรรดาสัตว์ที่สืบ
 พันธุ์ด้วยออกไข่มาเป็นตัวนอกครรภ์ แม่น้ำพวกสัตว์ซึ่งศูนย์
 พันธุ์ไปแล้ว ขุดพบแต่โครงกระดูก ตัวโตใหญ่เสียยิ่งกว่าช้าง
 กันับในจำพวก Reptile เพราะเหตุที่ออกลูกเป็นไข่เหมือนกัน

กำเนิดของนกนั้น อธิบายว่าเกิดจากสัตว์จตุบาทนั่นเอง
 ด้วยมีสัตว์เลื้อยคลานบางจำพวกชอบกินลูกไม้ หรือหลักเลียง
 ภัยอันตราย เป็นเหตุให้ชอบขึ้นไปหากินบนต้นไม้เป็นปกติ การ
 ที่อยู่บนต้นไม้ไม่ว่าใครมีก็จะต้องเดิน แต่จะต้องกระโดดโลดโผนไป
 ตามกิ่งไม้อยู่เสมอ นานเข้ากระดูกก็เบาและขาหน้าก็กลายเป็น

โครงปีก แล้วมีขนปีกหางอกขึ้นจนบินได้ จึงกลายเป็นนกไป ด้วยประการฉะนี้

ถัดต่อมาเรียกว่า Tertiary Division ตรงกับ “ตติยกัลป์” เกิดสัตว์ขึ้นอีกประเภท ๑ เรียกว่า Mammal ตรงกับว่า “กินนม” สัตว์ประเภทนี้ผลิตกับสัตว์เลื้อยคลาน ที่เกิดพืชพันธุ์ด้วยไข้อยู่ ในครรภ์ของมารดาจนเป็นตัวแล้วจึงคลอด เมื่อคลอดแล้วกินนม ต่อมา สัตว์ประเภทนี้เป็นจุบาทอยู่บนบกเป็นพื้น แต่เป็นปลา ก็มีบ้าง เช่น ปลาวาฬ ปลาฉลาม และปลาโลมา ก็ออกลูก เป็นตัวเหมือนกัน ปลาที่อยู่ที่มีปลาเล็กๆ จำพวกหนึ่งซึ่งคนชอบ เลี้ยงกันที่เมืองป็นังนี้ ออกลูกเป็นตัวปลาที่เดี๋ยวครอกละตั้ง ๒๐ ตัว ไม่เห็นกินนมแม่ พวกนักปราชญ์เขาจะกำหนดเข้าพวก ไหนหาทราบไม่ มนุษย์ก็นับอยู่ในจำพวก Mammal นี้

ถัดต่อมาเรียกว่า Quaternary ตรงกับ “จตุรกัลป์” ซึ่ง ต่อกับสมัยประวัติศาสตร์ นับเป็นกัลป์สุดท้ายของภูมิกาล เรื่อง ในกัลป์นี้ว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงพืชพันธุ์ของสัตว์ต่าง ๆ และ ประวัติของมนุษย์

การหาความรู้เรื่องก่อนประวัติศาสตร์สำหรับทูลมานี้ ด คล้ายกับไปเที่ยวถามหาสนุกที่เขาพระพุทธรบาท ด้วยถ้ำนั้นมั่งช่อง ทางแยกไปได้หลายทางมาก ยังไม่มีใครไปจนถึงกันถ้าทุกทาง ความรู้ต่างๆ อันเนื่องด้วยคดีก่อนประวัติศาสตร์ก็เป็นทำนองเดียวกัน มีสาขาชวนให้ไปถึงวิชาอื่นอีกหลายอย่าง หม่อมฉันลอง

ชิมเข้าไปดู แต่ละอย่างก็เห็นลึกซึ้งยากที่จะไปให้ถึงที่สุดได้
จึงขอทูลถวายเพียงเท่าที่รู้ เปรียบเหมือนพรรณนาช่องทางที่ได้
เห็นในถ้ำมหาสนุกเท่านั้น

ว่าถึงความรู้วิชาก่อนประวัติศาสตร์ Prehistory อาศัยตรวจ
ของที่ขุดดินอยู่เป็นสำคัญ คือโครงกระดูกมนุษย์ชั้นดึกดำบรรพ์
อย่าง ๑ กับเครื่องมือของมนุษย์ชั้นนั้นอย่าง ๑ เอาของเหล่านั้น
มาพิจารณาประกอบกับภูมิธาตุและโครงกระดูกสัตว์ศูนย์พันธุ์ที่ขุด
พบ หาหลักฐานเรื่องประวัติของมนุษย์ชาติว่า (๑) มีกำเนิด
มาแต่เมื่อใด (๒) สืบพันธุ์มาอย่างไร และ (๓) เจริญ
ปัญญาอย่างไร อันนี้เป็นใจความ

ข้อที่ว่ามนุษย์ชาติจะมีกำเนิดมาแต่เมื่อใดนั้น ตามภูมิกาล
ซึ่งกำหนดเวลาส่วนอดีตของโลกเป็น ๕ กัลป์ ดังทูลอธิบายแล้ว
นั้น พวกนักปราชญ์เขาลงเนื้อเห็นว่าจำพวกสัตว์กินนมเกิดมีขึ้น
ต่อในตติยกัลป์ มนุษย์ก็นับอยู่ในจำพวกสัตว์กินนม มนุษย์
จึงยังไม่มีใน ๓ กัลป์ก่อนขึ้นไป ตติยกัลป์นั้นในตำราเขาแบ่งเป็น
๔ ยุค เรียกชื่อต่างกันเป็นคำภาษากรีก

ยุคที่ ๑ (ต่อตติยกัลป์) เรียกว่า เอโอซีน Eocene (ความ
หมายเพียงว่า อรุณของรุ่งใหม่ Dawn Recent) กำหนดเวลา
ของยุคนี้ว่า ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ ปี

ยุคที่ ๒ เรียกว่า โอลิโกซีน Oligocene (แปลว่า รุ่งใหม่
ต่อมาอีกเล็กน้อย A little more recent) กำหนดเวลา

๑๒,๐๐๐,๐๐๐ ปีเหมือนกัน

ยุคที่ ๓ เรียกว่า มีโอซีน Miocene (แปลว่า กึ่งรุ่นใหม่ Half - Recent) กำหนดเวลา ๕๐๐,๐๐๐ ปี

ยุคที่ ๔ (เป็นยุคสุดท้ายของตติยกัลป์) เรียกว่า ปลิโอซีน Pliocene (แปลว่า รุ่นใหม่ยิ่งขึ้น More Recent) กำหนดเวลา ๕๐๐,๐๐๐ ปี (ต่อเนื่องไปเข้าจตุรกัลป์) จตุรกัลป์แบ่งเป็น ๒ ยุค

ยุคที่ ๑ เรียกว่า เปลีสโตซีน Pleistocene (แปลว่า ใหม่เอี่ยม Most Recent) กำหนดเวลา ๔๐๐,๐๐๐ ปี

ยุคที่ ๒ เรียกว่า รีเซนต์ Recent (แปลว่า เมื่อเร็ว ๆ นี้) นับเวลาเป็นยุคที่ ๒ มาจนต่อประวัติศาสตร์ ก็แต่เวลาต่อประวัติศาสตร์นั้นต่างชาติด้อยต่างกัน จึงกำหนดเวลายุคนี้เหมือนกันทั่วโลกไม่ได้

โครงกระดูกมนุษย์เก่าที่สุด ได้พบในภูมิตาตุอาจะถึงใน ยุค ปลิโอซีน แต่ที่พบมากนั้นอยู่ในยุค เปลีสโตซีน ถึงกระนั้นก็ถือเป็นหลักได้ว่ามนุษย์ชาติมีมาแล้วสักราว ๑,๐๐๐,๐๐๐ ปี

ข้อที่ว่าด้วยต้นพืชพันธุ์ของมนุษย์นั้น นักปราชญ์ทั้งปวง ยอมรับความเห็น Theory ของศาสตราจารย์ ชาลส์ ดาร์วิน ว่า ด้วยมูลของพันธุ์สัตว์ต่างๆ Origin of Species ซึ่งโฆษณาเมื่อ พ. ศ. ๒๔๐๑ ว่า สัตว์ทั้งหลายย่อมสืบพืชพันธุ์มาเป็นกระบวนการ Evolution ก็ว่าอาจจะคงรูปอย่างเดิมหรือแปรรูปไปเป็นอย่างอื่น เพราะถิ่นที่อยู่และการหาเลี้ยงชีพเป็นปัจจัยได้ทั้ง ๒ สถาน ข้อ

นี้ศาสตราจารย์คาเลนเฟลซ์^๕แจงอรรถาธิบาย ว่าอุปมาเหมือน
 ลูก ๒ คนที่เกิดร่วมบิดามารดากัน คนใหญ่มีอุปนิสัยชอบอยู่กับ
 บิดามารดา แต่ลูกคนเล็กมีอุปนิสัยชุกชอนชอบปีนป่ายมา
 แต่เล็ก ครั้นเด็กทั้ง ๒ คนนั้นเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ความประพฤติ
 ในอาชีพก็ต่างกันไปตามอุปนิสัย คนใหญ่ชอบหากินตามอย่าง
 บิดามารดา เช่นทำไร่นา ส่วนคนเล็กอาศัยที่ชำนาญการปีนป่าย
 ก็ประกอบอาชีพตามถนัด เช่นไปเป็นพรานอยู่ในป่า อาชีพเลย
 เป็นปัจจัยให้กำลังและร่างกายของคนทั้ง ๒ นั้นเริ่มผิดกัน ครั้น
 คนทั้ง ๒ มีลูกเต้าต่อมา ลูกของพี่ก็คงเป็นชาวบ้าน ลูกของน้อง
 ก็เลยเป็นชาวป่า แล้วสืบตระกูลแยกกันต่อไป แต่ว่าปลาต
 อยู่อย่าง ๑ ที่การสืบพันธุ์เช่นกล่าวมา ไม่มีที่จะหวนกลับถอย
 หลัง เปรียบดังลูกของน้องชายซึ่งกลายเป็นชาวป่านั้น ที่จะ
 กลับคืนไปเป็นชาวบ้านเหมือนอย่างปู่ย่าหามีไม่ มีแต่แยกเลย
 ไปในทางอย่างอื่น

เพราะกระบวนการแปรพันธุ์ Evolution ของสัตว์เป็นดังว่ามา
 จึงมีสัตว์จำพวก Order ต่าง ๆ ยกตัวอย่างดังเช่น ราชสีห์ เสือ
 และแมว นับว่าเป็นจำพวกสิ่งเดียวกันชนิดใด ลิงเล็ก Monkey
 ที่มีหาง ลิงใหญ่ Ape ที่ไม่มีหาง และมนุษย์ เหล่านี้ก็
 จำพวกคน Anthropoid ด้วยกันชนิดนั้น แต่ก่อนเข้าใจกันว่า
 แปรพันธุ์ต่อกันมา เช่นสัตว์ ๔ เท้าแปรกลายเป็นลิงเล็ก ลิง
 เล็กกลายเป็นลิงใหญ่ ลิงใหญ่กลายเป็นมนุษย์ แต่พวกศึกษา

วิชาก่อนประวัติศาสตร์ตรวจค้นได้หลักฐาน ว่าสิ่งเล็กสิ่งใหญ่
และมนุษย์เกิดแต่พืชเดิมอันเดียวกันจริง แต่แยกเป็นสาย
ต่างกันมาช้านาน หาได้สืบพันธุ์ต่อกันมาดังเข้าใจแต่ก่อนไม่
แต่ละสายสืบพันธุ์มาศูนย์เสียบ้าง สืบพันธุ์มาได้จนถึงปัจจุ
บันบ้าง

เหตุใดสัตว์บางจำพวกจึงสูญพันธุ์ ข้อนั้นตามอธิบายของ
ศาสตราจารย์ชาลส์ ดาร์วิน กล่าวว่า สัตว์ที่เหมาะสมแก่โลกวิสัย
จึงจะรอดอยู่ได้ Survival of the Fittest หรือถ้าว่าตามกระบวน
ภาษาไทย ก็จะต้องว่าสัตว์พันธุ์ใดสามารถเลี้ยงตัวได้ สัตว์
พันธุ์นั้นจึงรอดอยู่ ข้อนั้นศาสตราจารย์คาเลนเฟลล์ ให้อธิบาย
อธิบายว่าต้นเหตุอยู่ที่อาหารนั่นเอง คือสัตว์พันธุ์ใดไม่มีอาหาร
บริโภค สัตว์พันธุ์นั้นก็พากันอดตายสูญพันธุ์ไป ยกอุทาหรณ์
อันปรากฏเมื่อไม่ช้านัก พวกชุดคันโบราณวัตถุไปพบโครง
กระดูกสัตว์โบราณ (พวกที่โตกว่าช้าง) จมดินอยู่ทั้งโขลงที่ใน
ทะเลทรายโคบี เหนือประเทศจีน ก็ธรรมดาว่าสัตว์จำพวกนั้นย่อม
กินหญ้าเป็นอาหาร และปกติอาศัยอยู่ตามชายฝั่งหรือทะเลสาบ
ส่อให้เห็นว่าเมื่อสัตว์โขลงนั้นมีชีวิตอยู่ที่ทะเลทรายตรงนั้น
คงเป็นห้วงน้ำใหญ่ แต่มีเหตุเกิดขึ้นด้วยกำลังโลกธาตุ เช่น
แผ่นดินไหวเป็นต้น บันดาลให้ห้วงน้ำนั้นแห้งหายไป พวก
สัตว์เล็กเช่นนกหรือกวาง ตัวเบาอาจหนีที่ไปได้โดยเร็ว แต่
สัตว์พวกนั้นตัวใหญ่โตไปยาก ก็กินแต่หญ้าที่เหลืออยู่ในถ้ำนั้น

จนหญ้าแห้งหมดก็เลยอดตายในคราวเดียวกันทั้งโขลง ยังมี
ตัวอย่างอีก เช่น ช้างและเสือเป็นสัตว์ชอบอยู่ในที่อากาศร้อน
ที่ในยุโรปขุดพบโครงกระดูกช้างและโครงกระดูกเสือกี่มาก ส่อ
ให้เห็นว่าสมัยเมื่อสัตว์เหล่านั้นอยู่ในยุโรปคงไม่หนาวนัก ครั้น
มาถึงสมัยน้ำแข็งท่วม Glacier Period ในยุคเพลลีสโตซีน ช้าง
และเสือบางโขลงพากันหนีมาหาอากาศร้อนทางเอเชีย หรืออยู่
ในเอเชียมาแต่เดิมแล้ว ก็สืบพันธุ์มาได้จนทุกวันนี้ แต่บาง
โขลงไม่หนีมาจากยุโรป กินพรรณพฤษ์และสัตว์อื่นอันเคย
เป็นอาหารอยู่อย่างเดิม จนของเหล่านั้นหมดไป ช้างและเสือก
ก็อดตาย แต่ปลาดที่มีช้างจำพวก ๑ ยังอยู่ได้ด้วยพยายามเปลี่ยน
อาหารไปกินพวกพรรณตะไคร่น้ำ (Moss) ที่ขึ้นด้วยอากาศหนาว
นานเข้าช้างพวกนั้นก็ (เป็น Mammoth) เกิดขนงอกปกคลุม
ตัวกันหนาวได้ แต่ต่อมาก็นุ้ยพันธุ์ด้วยเหตุอย่างอื่น ถ้ายก
ตัวอย่างใกล้ ๆ กับปัจจุบันที่จะเห็นได้ง่าย เช่นที่ในเกาะชวาแต่
เดิมก็มีชุมทั้งช้างและเสือ ครั้นจำนวนมนุษย์มากขึ้น จึงเอา
ถิ่นที่ซึ่งสัตว์เหล่านั้นเคยหากินทำไร่นาบ้านช่องและคอยจับไล่ทำ
อันตราย จนสัตว์เหล่านั้นไม่มีที่จะหาอาหารได้พอเลี้ยงชีพ ลง
ที่สุดช้างและเสือที่ในเกาะชวาก็เลยสูญพันธุ์ ขุดพบแต่โครง
กระดูกจมอยู่ในแผ่นดินด้วยประการฉะนี้ สัตว์ทั้งปวงจึงสืบ
พันธุ์อยู่ได้แต่ด้วยสามารถเลี้ยงตัวเป็นประมาณ

ว่าถึงปัญญามนุษย์ ในตำราวิชากายวิภาควิทยา Anatomy

ว่าปัญญาอยู่ที่นั่นสมอง Brain อธิบายว่ามันสมองที่อยู่ในกระโหลกศีรษะแบ่งเป็นหลายภาค และสำหรับกระทำกิจต่างกันเป็น ๒ อย่าง คือ จำ อย่าง ๑ คิด อย่าง ๑ ศาสตราจารย์คาเลนเฟลล์ บอกอรรถาธิบายว่า เหมือนอย่างว่านัยน์ตาแลเห็นรูปคนถือปืน ยืนอยู่คน ๑ นัยน์ตาเองไม่รู้ว่าเป็นอะไร เป็นแต่ฉายรูปส่งเข้าไปยังมันสมองตอนที่อยู่ข้างท้ายทอย มันสมองส่วนนั้น ถ้าไม่เคยเห็นคนถือปืนมาก่อนก็ไม่รู้ว่าอะไร ต่อเคยเห็นจึงจำได้ว่ารูปนั้นเป็นคนถือปืน ก็บอกต่อไปโดยทางเส้นประสาทถึงมันสมองส่วนความคิด ที่อยู่ตรงหน้าผากว่าคนถือปืน ที่หูได้ยินเสียงดัง บัง ก็ส่งเสียงนั้นเข้าไปยังมันสมอง ส่วนซึ่งอยู่ต่อหูเข้าไปทั้ง ๒ ข้าง มันสมองส่วนนั้นเคยได้ยินจำได้ว่าเสียง บัง เช่นนั้น เป็นเสียงปืน ในขณะนั้นเองได้ยินเสียง “ซัด” จำได้ว่าเป็นเสียงลูกปืนแล่นผ่านอากาศ ก็บอกไปยังมันสมองที่อยู่ตรงริมหน้าผาก ซึ่ง (เป็นอธิบดี) สำหรับคิด มันสมองส่วนนั้นรู้ว่าผู้ยิงปืน พิจารณาเห็นว่าถ้าลูกปืนจะเป็นอันตราย จำต้องหลีกเลี่ยง จึงส่งสายเส้นประสาทให้บอกคืนให้พาตัวไปแอบแฝงให้พ้นทางปืน ดังนี้ ก็รูปพรรณดลกับมนุษย์แม่ละม้าย คล้ายคลึงกันมากก็ดี แต่ผิดกันเป็นข้อสำคัญอย่าง ๑ ที่หน้าผากถึงย่อมลาด แต่หน้าผากมนุษย์ตั้ง ขอนี้ส่อให้เห็นว่าที่ลิงไม่ฉลาด เหมือนมนุษย์เพราะห้องมันสมองสำหรับคิดเล็ก มีมันสมองส่วนนั้นน้อยกว่ามนุษย์ ถึงจึงไม่มีปัญญามากเหมือนกับมนุษย์

แม่เห็นได้จำได้ก็ไม่สามารถจะคิดได้เท่าใดนัก

คราวนี้ถึงตอนต่อกับเรื่องวิชา ก่อนประวัติศาสตร์ที่ได้พูดถึงไปแต่ก่อนว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๔๐๖ พบห้วกระโหลกมีลักษณะอยู่ในระหว่างมนุษย์กับลิงหลายศัวรรษ เกิดปัญหาข้อต้นว่าเป็นมนุษย์หรือเป็นลิง ครั้นขุดพบโครงกระดูกเช่นนั้นอีกเมื่อภายหลัง มีเครื่องมือที่ทำด้วยหินอยู่ด้วยก็รู้ว่าเป็นมนุษย์ เป็นอันความเชื่อเรื่องพระเจ้าสร้างมนุษย์ ดังกล่าวใน คัมภีร์ไบเบิลได้แล้ว ก็เกิดปัญหามนุษย์คล้ายลิง Apeman นั้น (น่าจะเรียกในภาษาไทยแต่ว่า “คน” เพราะไม่นับเป็นมนุษย์ที่จะพึงอุปสมบทได้) จะสืบพืชพันธุ์มาอย่างไร จึงเอาห้วกระโหลกคนคล้ายลิงกับห้วกระโหลกมนุษย์และห้วกระโหลกลิงใหญ่ (คือคอริลา และชิมแปนซี) เข้าเปรียบกัน เห็นได้ว่าห้วกระโหลกคนคล้ายลิงนั้นเหมือนมนุษย์หมดทุกอย่าง เว้นแต่

- (๑) เล็กกว่ามนุษย์
- (๒) หนาปากลาดกว่ามนุษย์ แต่ชันกว่าลิง
- (๓) กระดูกหลังค้ำยื่นออกมามากกว่ามนุษย์ แต่ไม่เท่าลิง
- (๔) กระดูกหลังค้ำเป็นแท่งเดียวตลอดเหมือนกับลิง ไม่มีหัวต่อเหมือนมนุษย์
- (๕) กระดูก ศีรษะตรงใต้ขอบนัยน์ตานูนออกมาเหมือนกับลิง ไม่บุ๋มเข้าไปเหมือนมนุษย์
- (๖) ปลายลูกคางไม่ยื่นเหมือนมนุษย์ กลับหดเข้าไป

คัดลอกจากเอกสาร
 ๗๗๐ ๕๕
 คัดลอกจากเอกสาร

คล้ายกับลิง

(๑) กระดูกขาตะไกรยาวกว่ามนุษย์ แต่ไม่เท่าลิง
และยังมีลักษณะที่อื่นเช่นแขนและขาเป็นต้น ก็อยู่ใน
ระหว่างคนกับลิงทำนองเดียวกัน

มีอธิบายในวิชามนุษย์วิทยา Anthropology ว่ารูปพรรณของ
มนุษย์ย่อมผิดกัน เช่น ขาวบ้าง ดำบ้าง หน้าตาเป็นอย่างนั้นบ้าง
อย่างนี้บ้าง แต่ผิดกันเพียงภายนอก ส่วนโครงกระดูกมนุษย์
ที่ยังมีพันธุ์อยู่ในปัจจุบันนี้ผิดกันแต่เป็น ๔ พันธุ์ Species กำหนด
ในตำราเรียกว่า ออสเตรเลียน พันธุ์ ๑ นิโคร พันธุ์ ๑ มง-
โคเลียน พันธุ์ ๑ และยุโรปเบียน พันธุ์ ๑ ลักษณะมนุษย์
เช่นกล่อม่า เช่นหน้าผากตั้งและลูกคางยื่นเป็นต้นเหมือนกัน
ทุกพันธุ์ มีแปลกอยู่แต่พวกคนป่าชาวออสเตรเลีย (ซึ่งใกล้
จะสูญพันธุ์อยู่แล้ว) กระดูกโครงค้ำยื่นออกมาเช่นคนคล้ายลิง
สักเล็กน้อย แต่โครงกระดูกที่อื่นก็เหมือนมนุษย์ และพันธุ์ยัง
อยู่รู้ได้แน่ว่าเป็นมนุษย์ ถึงกระนั้นก็ชวนให้นึกคิดว่า หรือถึง
ใหญ่จะแปรพันธุ์มาเป็นคนคล้ายลิง และคนคล้ายลิงจะแปรพันธุ์
มาเป็นมนุษย์ แต่มีหลักฐานปรากฏอยู่ ด้วยขุดพบโครงกระดูก
มนุษย์ที่มีพันธุ์สืบมาจนปัจจุบันนี้ ในภูมิธาตุสมัยเดียวกันกับ
โครงกระดูกคนคล้ายลิงหลายแห่ง แสดงให้เห็นว่ามนุษย์กับคน
คล้ายลิงมีอยู่ในสมัยเดียวกันทั้ง ๒ พันธุ์ ไซแต่เท่านั้นโครงกระดูก
คนคล้ายลิงที่ขุดพบที่ต่าง ๆ ในยุโรป ในอาฟริกา ในชาว

และในเมืองจีน ยังมีลักษณะผิดกัน จนเกิดสงสัยในพวกนัก
ปราชญ์ ว่ากระดูกคนคล้ายลิงที่พบณประเทศต่าง ๆ นั้น จะ
เป็นแต่พงศ Genus เดียวกัน แต่ต่างพันธุ์ Species กันเหมือน
อย่างมนุษย์ในปัจจุบันนี้ ข้อนี้อยู่ในระหว่างพิจารณาหาหลักฐาน
ให้แน่นอนต่อไป ในชั้นนี้ตามตำราวิชาก่อนประวัติศาสตร์ กำหนด
มนุษย์ชั้นก่อนเก่าแต่เป็น ๒ พงศ เรียกมนุษย์ที่ยังมีพันธุ์
อยู่ว่า คนมนุษย์ Homo Sapien และเรียกคนคล้ายลิงทุกลักษณะ
ว่า คนเนันเดอร์ธัล Homo Neanderthal (ตามชื่อตำบลเนันเดอร์
ที่ขุดพบโครงกระดูกแรกของคนคล้ายลิง) เหตุใดพวกคนคล้าย
ลิงจึงสูญพันธุ์ไปหมด ยังจะต้องค้นต่อไป ในตำรากล่าวแต่ว่า
การผันแปรรูปพรรณนั้นช้ำมาก

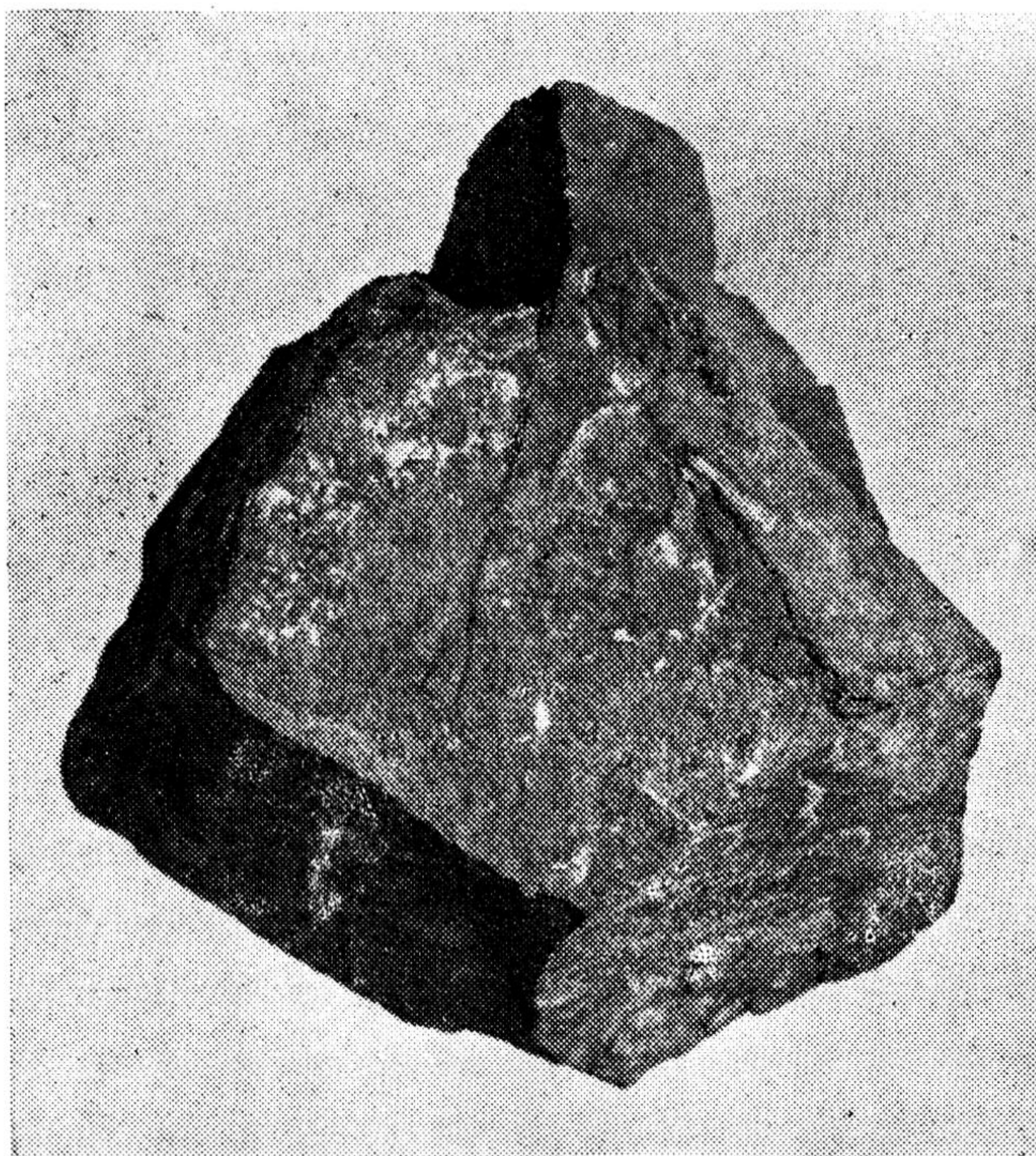
ในตำราสัตวศาสตร์ Zoology กำหนดว่าสัตว์ชาติต่างกันด้วย
อาหารเป็น ๓ จำพวก จำพวก ๑ กินเนื้อเป็นอาหารเรียกว่า
Carnivora เช่นราชสีห์และเสือเป็นต้น จำพวก ๑ กินพืช
ชาติเป็นอาหารเรียกว่า Herbivora เช่นช้างม้าวัวควายเป็นต้น
จำพวก ๑ กินทั้งเนื้อและพืชชาติเป็นอาหารเรียกว่า Omnivora
คนอยู่ในจำพวกนี้ ทั้งอยู่ในจำพวกสัตว์กินนม Mammalia ด้วย
เพราะฉะนั้นคน (รวมทั้งพวกคล้ายลิงและพวกมนุษย์) เมื่อ
แรกมันคงอยู่ด้วยกันแต่กับลูกเมียของตน โดยปกติหน้าแล้ง
ก็อยู่ในที่แจ้งหรือในสุ่มทุมพุ่มไม้ ถ้ำหน้าฝนหรือเกรงภัยอันตราย
ก็เข้าอาศัยอยู่ในถ้ำและเพิงผา การอาชีพ ผู้ชายเที่ยวล่าสัตว์

ผู้หญิงเที่ยวขุดหาอาหารมาสู้กันกินดิบ ๆ ด้วยยังไม่รู้จักปรุงจืตัวก็เปลือยเปล่า และมีขนปกคลุมทั่วทั้งกายคล้ายกับลิง มูลเหตุที่คน (หรือจะเพาะแต่พวกมนุษย์) จะใช้เครื่องนุ่งห่มนั้นสันนิษฐานกันว่าจะเกิดขึ้นเมื่อสมัยน้ำแข็ง Glacier Period เพราะหนาวจัดคนทนไม่ได้ พวกที่ไม่สามารถทนจึงเอาหนังสัตว์เข้คลุมกายกันหนาวขึ้นก่อน แล้วเลยเห็นว่าสบายดีและเป็นประโยชน์อย่างอื่นด้วย จึงใช้หนังสัตว์นุ่งห่มต่อมา (ถึงกระนั้นมนุษย์บางจำพวกที่อยู่ในแดนร้อน ไม่เห็นประโยชน์ที่จะทำตาม หรือเป็นแต่ยุ่งขัดเตียวพอกันอายุก็ยังมีมาจนทุกวันนี้) แต่คนผิวดำสัตว์เคี้ยวร้จมานเป็นข้อสำคัญที่มีบุญญามาก สามารถคิดทำเครื่องมือ Implement ขึ้นใช้ช่วยตัวได้ตั้งแต่เดิมา เครื่องมือของคนโบราณชั้นก่อนประวัติศาสตร์ที่ยังปรากฏอยู่ มีทำด้วยหินหรือด้วยทองสัมฤทธิ์หรือด้วยเหล็ก นักปราชญ์พิจารณาเห็นว่าเครื่องมือเหล่านั้นเกิดขึ้นต่างสมัยกัน ในตำราวิชาก่อนประวัติศาสตร์จึงเอาเครื่องมือตั้งเป็นเกณฑ์กาลในเรื่องประวัติของคนโบราณชั้นก่อนประวัติศาสตร์ เรียกกาลชั้นแรกว่า “อายุหิน Stone Age” กาลชั้นกลางเรียกว่า “อายุทองสัมฤทธิ์ Bronze Age” และเรียกกาลชั้นหลังว่า “อายุเหล็ก Iron Age”

กาลที่เรียกว่า อายุหิน Stone Age เก่าก่อนและนานกว่าเพื่อน ต้องแบ่งต่อไปเป็น ๓ ตอน ชั้นต้นเรียกว่า ปะเลโอลิธิค Palaeolithic ตรงกับว่า หินเก่า ตอน ๑ ชั้นกลางเรียกว่า เม-

ชวานกำปั่น

สมัยหินกลาง พบในถ้ำกระดำ แขวงจังหวัดลพบุรี

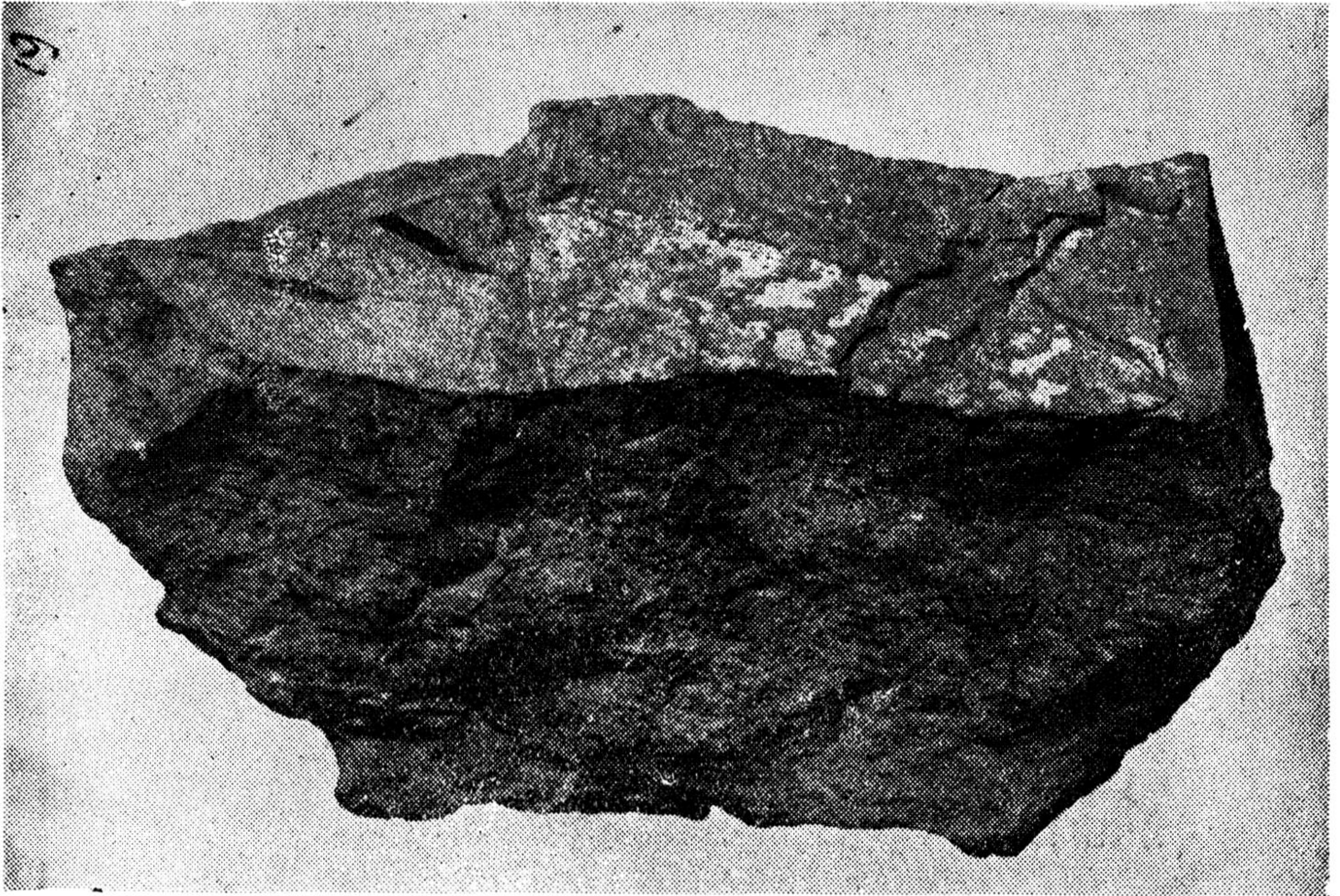
โพลีธิก Mesolithic ตรงกับว่า หินกลาง ตอน ๑ ชั้นหลังเรียกว่า เนโพลีธิก Neolithic ตรงกับว่า หินใหม่ ตอน ๑ เรื่อง ประวัติของคนโบราณใน ๓ ตอนนี้ผิดกันอย่างไร อธิบายหลักฐานที่พบดังต่อไปนี้

ในอายุหินเก่า Palaeolithic นั้น มีเครื่องมือหินที่ได้พบณ ที่ต่าง ๆ ทำเป็นแต่ของ ๒ อย่าง คือ Axe แปลตามศัพท์ว่า ขวาน แต่รูปขวานชั้นหินเก่า ปลายแหลมมีคมทั้ง ๒ ข้าง แล้วถึงที่ สำหรับมือจับ ต่อถึงอายุหินใหม่จึงได้ทำเป็นคมขวานที่เราเรียกกันว่า ขวานฟ้า มีขวานหินเช่นพรรณนามาอย่างหนึ่ง กับเครื่อง ขูด Scrapers ทำหินให้มีคมตลอดหน้าสำหรับขูดอย่างหนึ่ง เครื่องมืออย่างอื่นที่ทำด้วยหินเช่นเครื่องศัสตราวุธสำหรับใช้ล่าสัตว์ก็ดี หรือใช้ป้องกันตัวก็ดี หามิได้ ข้อนี้ส่อให้เห็นว่าเครื่องมือนอกจาก ๒ อย่างนั้นคงใช้ทำด้วยไม้ เช่นเครื่องมือสำหรับป้องกันตัว ก็คงใช้ไม้พลองตะบองสั้น เครื่องมือล่าสัตว์ก็ใช้แหลนหลาว หากเครื่องมือไม้ของคนโบราณ เมื่อจมอยู่ในดินผุยุ่ยเล็ยสูญหายไปหมด คนภายหลังจึงพบแต่เครื่องมือที่ทำด้วยหิน เพราะเหตุใด จึงทำเครื่องมือด้วยหินแต่ ๒ อย่าง ข้อนี้อธิบายว่าขวานหินนั้น สำหรับตัดเถาไม้กับเถาเถื่อนสัตว์ เครื่องขูดนั้นสำหรับขูด เนื้อและมันที่ติดหนังสัตว์ ทำให้หนังบางใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มได้ การเหล่านี้อาจใช้เครื่องมือไม้ไม่ได้ จึงเพียรทำเครื่องมือด้วยหิน เครื่องมือหินครั้งอายุหินเก่าฝีมือทำล้วนขรุขระ เป็นแต่เอาก้อน

หินมาสักดีให้กระเทาะเหลืออยู่เพียงเท่าต้องการ แต่เมื่อผู้ศึกษา
 วิชาก่อนประวัติศาสตร์พิจารณาแล้วก็เกิดพิศวง ด้วยเห็นว่าคน
 โบราณนั้นมันมีแต่ไม้ก้อนก้อนหินเป็นเครื่องมือสำหรับทำ ทำ
 อย่างไรจึงสามารถสักดีให้เครื่องมือหิน ได้เป็นรูปร่างอย่างแบบ
 เดียวกัน และเพราะเหตุไรจึงทำเหมือนกัน กันแทบทุกจำพวก แม้
 อยู่ห่างต่างถิ่นกันไกลๆ ก็เกิดความคิดว่าคงเป็นเพราะเคยทำสืบ
 ต่อกันมาหลายชั่วบุรุษ จนชำนาญชาญรู้จักประเภทหินและรู้
 จักวิธีที่จะสักดี แม้ด้วยไม้ก้อนก้อนหิน ทำให้เป็นรูปต่างๆ ได้
 ตามใจ ข้อที่พบเครื่องมือหินอย่างเดียวกันในที่ต่างๆ ห่างไกล
 แม้จนถึงต่างประเทศกันนั้น สันนิษฐานว่าคงเป็นเพราะมีการ
 คมนาคมได้รู้ได้เห็นแบบอย่าง ก็ทำกันต่อไป เมื่อทำกันขึ้น
 หลายแห่งเช่นนั้น คนมีความคิดในจำพวกหรือประเภทต่างๆ ก็
 เปลี่ยนวิธีสักดี หรือเปลี่ยนรูปและคิดเครื่องมืออย่างอื่นเพิ่มขึ้น
 ต่อไป แบบและฝีมือที่ทำเครื่องมือจึงผิดกันไปตามกาลและถิ่น
 ฐาน อันนี้เป็นเหตุให้นักปราชญ์ในวิชาก่อนประวัติศาสตร์บัญญัติ
 เรียกฝีมือทำเครื่องมือหินเป็นชื่อต่างๆ (อย่างเดียวกับที่เราเรียก
 ลายรดน้ำอย่างหนึ่งว่า “แบบครุวัดเชิงหวาย” ฉะนั้น) ตั้งชื่อไว้ใน
 ตำราหลายอย่าง เมื่อตรวจพบเครื่องมือหินของคนโบราณที่ไหน
 พิสูจน์ว่าเป็นฝีมือ Culture แบบไหน แล้วเทียบกับภูมิธาตุตรง
 ที่พบก็รู้ว่ามันอยู่ที่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไร แต่เครื่องมือแบบอายุ
 หินเก่าไม่ว่าทำที่ไหนยังขรุขระ ด้วยใช้แต่กระบวรสักดีหินทั้งนั้น

เครื่องชุก
สมัยหินกลาง พบในถ้ำกระดำ แขวงจังหวัดลพบุรี

อายุหินกลาง Mesolithic Age นั้นว่ากาละไม่ช้านัก ที่บัญญัติเป็นอายุหนึ่งต่างหาก เพราะมีเครื่องมือหินที่ฝังอยู่ในระหว่างแบบอายุหินเก่า Palaeolithic กับอายุหินใหม่ Neolithic เห็นได้ว่าทำในสมัยเมื่อกำลังจะเปลี่ยนแบบเครื่องมือ ในอายุหินกลางนี้ (เกี่ยวข้องกับเมืองไทย ดังจะปรากฏต่อไปข้างหน้า) บางที่จะเป็นเวลาอายุที่เกิดเหตุสำคัญอย่างยิ่งแก่มนุษย์ คือที่เริ่มสามารถจะเอาไม้สักกัณให้เกิดไฟขึ้นได้ ศาสตราจารย์คาเลนเฟลด์ บอกว่าข้อที่มนุษย์สามารถทำให้เกิดไฟขึ้นได้แต่เมื่อใดนั้น หลักฐานที่ได้พบเป็นอย่างเก่าที่สุดคือทรากเตาไฟ พบในแดนประเทศจีน อยู่ในภูมิธาตุราวสัก ๑๐,๐๐๐ ปี แต่มนุษย์จะรู้จักสไฟมาก่อนนั้นนานแล้วก็เป็นได้ การที่รู้จักทำไฟให้เกิดได้นั้น เป็นเหตุให้ฐานะของมนุษย์เปลี่ยนแปลงหลายอย่าง เป็นต้นแต่อาจกันหนาว และป้องกันอันตรายจากสัตว์เดรัจฉาน หรือแม่มดล่าสัตว์ได้ด้วยกองไฟ ได้ความสุขและปลอดภัยอันตรายไม่ต้องคอยหลบเลียงหลีกหนีอยู่เป็นนิจเหมือนแต่ก่อน ก็เป็นปัจจัยให้มนุษย์เริ่มตั้งถิ่นฐานอยู่เป็นหมู่หมวดกันแต่นั้นมา

อายุหินใหม่ Neolithic Age เริ่มแต่เวลาเมื่อมนุษย์ชอบอยู่เป็นหมู่หมวดกัน และการแสวงหาอาหารไม่ลำบากเหมือนแต่ก่อนแล้ว หรือถ้าว่าอีกอย่างหนึ่ง คือในเวลาเมื่อมีเวลาว่างมากขึ้นก็คิดทำเครื่องมือหินให้ประณีตมากขึ้นด้วยฝนขัดให้ราบเรียบบางที่ถึงชักเงา เครื่องมือของคนโบราณบรรดาที่ทำรูปและฝน

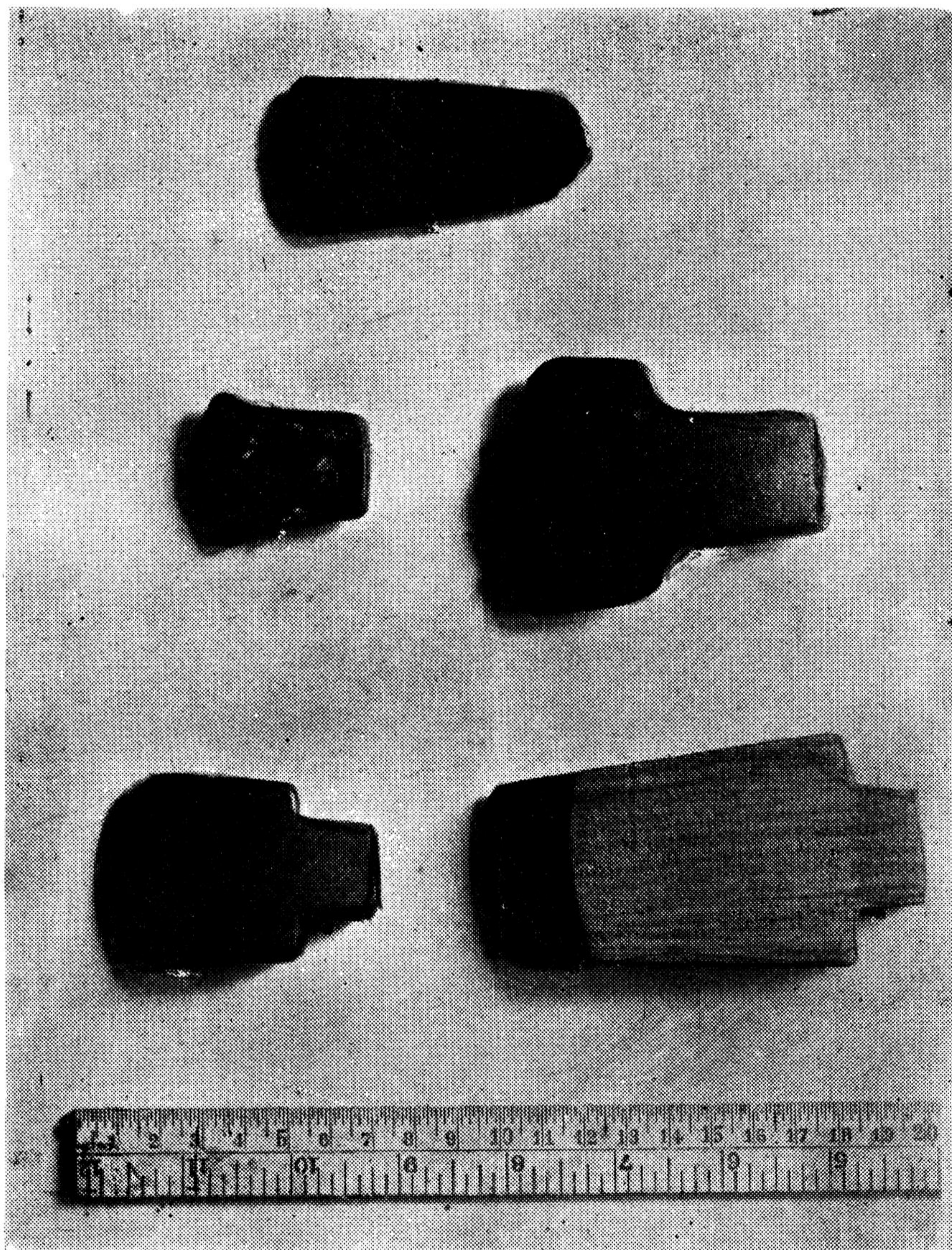

ราบเรียบร้อย (เช่นเรียกกันว่า ขวานฟ้า ที่ขุดพบในประเทศ
สยามมีอยู่ในพิพิธภัณฑสถานบัดนี้) เป็นของทำขึ้นในอายุหิน
ใหม่ทั้งนั้น นอกจากนั้น เมื่อมนุษย์อยู่รวบรวมกันดังกล่าวนั้น ก็
เกิดความคิดช่วยกันหาเลี้ยงชีพให้สะดวกยิ่งขึ้น เช่นเอาพรรณ
พฤษาหารที่เคยต้องเที่ยวเสาะหา มาปลูกทำเป็นไร่กึ่งเก็บกินได้
ง่ายและจับสัตว์พันธุ์ที่ไม่ดุร้ายมาเลี้ยง แล้วประสมพันธุ์ไว้มัน
หรือใช้เป็นพาหนะ ตลอดจนรู้จักปลูกทับกระท่อมที่อยู่อาศัย
เจริญอารยธรรมยิ่งขึ้นเป็นลำดับมา

อายุทองสัมฤทธิ์ Bronze Age เริ่มเมื่อราวสัก ๖,๐๐๐ ปีมานี้
ศาสตราจารย์คาเลนเฟลด์บอกว่า พวกมนุษย์ที่อยู่กลางเอเชีย เริ่ม
เอาธาตุทองแดงกับธาตุดีบุกมาหลอมประสมกันเป็นทองสัม-
ฤทธิ์หล่อทำเป็นเครื่องมือและภาชนะต่าง ๆ ขึ้นก่อน ความรู้
อันนั้นแพร่หลายต่อไปถึงมนุษย์พวกอื่น ๆ โดยลำดับ อธิบาย
ที่ว่า “แพร่หลายโดยลำดับ” นี้ เป็นเวลานับด้วยหลายพันปี
แม้จนทุกวันนี้ยังไม่แพร่หลายไปถึงมนุษย์บางจำพวกก็มี แต่เมื่อ
รู้วิธีทำทองสัมฤทธิ์ไปถึงพวกไหน พวกนั้นก็เปลี่ยนเครื่องมือหิน
เป็นเครื่องมือทองสัมฤทธิ์ เพราะทำง่ายกว่าสกัดหิน ข้อนี้นี้
หลักฐานปลาตอยู่ที่เครื่องมือทองสัมฤทธิ์ชั้นโบราณที่ขุดพบ มัก
ทำเลียนตามรูปเครื่องมือหินชั้นอายุหินใหม่ แม้ขวานและพรวน
ที่ใช้กันจนปัจจุบันนี้เค้ารูปก็มาแต่เครื่องมือหิน

อายุเหล็ก Iron Age นั้นว่าเริ่มเมื่อสัก ๔,๕๐๐ ปีมานี้ ด้วย

ขวานหิน สมัยหินขัด

๑. อย่างชนิดมีบ่า ว่าเป็นของชนชาติตระกูลมอญ - เขมร
  ๒. อย่างชนิดธรรมดา ว่าเป็นของมลายู
- ได้มาจากมณฑลพายัพ.

มนุษย์เดิมในประเทศฮังการีในยุโรป คิดวิธีถลุงเหล็กทำเครื่องมือ และเครื่องใช้ได้ก่อน แล้วความรู้นั้นแพร่หลายไปอย่างทีกล่าวนมา แล้ว จึงได้ใช้เหล็กทำเครื่องมือและเครื่องศัสตราวุธขึ้นแต่นั้นมา

เรื่องก่อนประวัติศาสตร์ต่อกับประวัติศาสตร์เมื่อใด ขอนั้น ต่างชาติต่างเวลากัน อาศัยหลักแต่ว่าชาติใดมีเรื่องพงสาวดารที่ฟัง รู้ได้แต่เมื่อใด ก็นับว่าเข้าเขตต์ประวัติศาสตร์เมื่อนั้น มีตัวอย่าง อ้างในตำราว่าเมื่อราวสัก ๖,๐๐๐ ปีมาแล้ว ที่ในยุโรป มนุษย์ยังเป็นชาวป่ามุ่งห่มหนังสัตว์ แต่ในเวลานั้นเองที่ในประเทศอียิปต์ มีการปกครองเป็นอารยธรรม และมีตัวอักษรใช้กันอยู่แล้ว จึงนับว่ามนุษย์พวกอียิปต์เข้าสู่ประวัติศาสตร์ก่อนมนุษย์ชาติอื่นทั้งสิ้น

คราวนี้ถึงปัญหาข้อสำคัญที่หม่อมฉันถามศาสตราจารย์คาเลนเฟลด์ ข้อ ๑ ว่าตามที่ปรากฏว่าสัตว์เช่นเสือและช้างก็ดี มนุษย์ก็ดี มีในสมัยก่อนประวัติศาสตร์แทบทั่วทุกแห่งในโลกนี้ จะเข้าใจว่าสัตว์ หรือมนุษย์พันธุ์เดียวกันเกิดขึ้นตามทีต่าง ๆ หลายแห่งพร้อมกันนั้นไม่ได้ จะต้องเกิดจากพืชพันธุ์ที่ร่วมกันแต่เดิม แล้วจึงแยกย้ายกระจายไป แกรู้หรือไม่ว่าพันธุ์มนุษย์นี้เกิดขึ้นที่ ไหนก่อน แกตอบว่าขอนั้นเป็นข้อที่ผู้ศึกษาวิชาก่อนประวัติศาสตร์ กำลังค้นหาหลักฐาน ส่วนตัวแเองเชื่อว่าพันธุ์มนุษย์เกิดขึ้นทาง กลางเอเชียก่อน แล้วกระจายไปทางตะวันตกจนถึงยุโรปและ อเมริกา ทาง ๑ อพยพกระจายมาทางตะวันออกก็มาทางเมืองจีน แล้วกระจายต่อลงมาทางข้างใต้ ผ่านประเทศสยามและกัมพูชา

ลงไปทางเกาะสุมาตรา เกาะชวา และเกาะในมหาสมุทรปาซิฟิก
ทาง ๑ การที่เกะตรวจค้น เช่นเข้าไปสืบสวนหาความรู้ในประเทศ
สยามก็ดี และที่สุดที่รับอาสามาขุดขุมทรัพย์ก่อนประวัติศาสตร์
ในแหลมมะลายูนก็ดี ก็เพื่อจะพิสูจน์ความขี้ที่วามา หลักฐาน
เท่าที่พบแล้วในเวลานี้ได้พบเครื่องมือหินของมนุษย์ก่อนประวัติ-
ศาสตร์ ตั้งแต่เมืองจีนเป็นระยะมาจนตลอดประเทศสยาม ยัง
ขาดอยู่ในตอนประเทศสยามต่อกับประเทศมะลายู

ตรงนี้มีเรื่องที่จะต้องทูลแทรก ก็ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๔ มี
นักปราชญ์วิชาก่อนประวัติศาสตร์คน ๑ ชื่อศาสตราจารย์สารสิน
Sarasin เป็นชาติสวิสส์เข้าไปกรุงเทพ ฯ เพื่อจะตรวจค้นหาเครื่อง
มือมนุษย์ก่อนประวัติศาสตร์ กระทรวงมหาดไทยมอบให้ราช
บัณฑิตยสภาช่วยอุดหนุนศาสตราจารย์สารสิน แก่ได้ขึ้นไปตรวจ
ถ้ำต่าง ๆ ถึงเมืองเชียงใหม่ แล้วลงมาตรวจที่ถ้ำเขาสนามแจง
แขวงเมืองลพบุรีและที่เขางูเมืองราชบุรี เวลานั้นหม่อมฉันป่วย
พอก่อนคลายขึ้นแต่ยังต้องนอนอยู่ เกขอไปหา ได้สนทนากัน
ครั้งนั้นแก่กลับไปยุโรปไปแต่งรายงานการที่ตรวจ และส่งตัวอย่าง
เครื่องมือหินที่ขุดพบมาให้หม่อมฉัน หม่อมฉันได้ให้พิมพ์ไว้ใน
หนังสือเจอรันัลของสยามสมาคมเล่ม ๒๖ ตอนที่ ๒ ประจำเดือน
ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๓๕ (The Journal of the Siam Society, Vol.
XXVI, pt. 2.) ตามรายงานของศาสตราจารย์สารสิน ว่าเครื่อง
มือหินชั้นก่อนประวัติศาสตร์ที่ขุดพบในประเทศสยาม มีทั้งอายุ

หินกลางและอายุหินใหม่ แต่ชั้นอายุหินเก่ายังหาพบไม่ ด้วยไม่มีเวลาพอ จะตรวจค้นไม่ได้ถ้วนถี่ เพราะในบรรดาถ้ำอันน่าจะเป็นที่อาศัยของมนุษย์ก่อนประวัติศาสตร์ ชาวสยามทำเป็นสถานในศาสนาเสียแทบทุกแห่ง จะขุดตรวจก็ขัดข้อง หม่อมฉันได้บอกเรื่องนี้กับศาสตราจารย์คาเลนเฟลล์ แกว่าแก่เห็นด้วยกับศาสตราจารย์สารสิน ว่าในประเทศสยามมีที่ที่น่าจะตรวจหาหลักฐานทางวิชาก่อนประวัติศาสตร์อยู่มาก แต่ที่ชาวสยามทำเป็นวัดเสียนั้นก็ดีไปอย่างหนึ่ง ด้วยเป็นเครื่องป้องกันมิให้ใครไปเที่ยวขุดเล่น เพราะการขุดค้นขุมทรัพย์ก่อนประวัติศาสตร์ต้องพิจารณาพิจารณามาก ต่อเป็นผู้ชำนาญในการนั้นจึงจะขุดได้เรียบร้อย ถ้าเป็นแต่ไปขุดทดลองวิชาก็พาให้เสียของเสียเปล่า ความขี้เกียจมีอุทาหรณ์เช่นครั้งหนึ่งพวกขุดแร่ในอาฟริกา ขุดพบหัวกระดูกคนโบราณอย่างแปลกมากที่เมืองโรดิเซีย เจ้าของเหมืองแร่ได้หัวกระดูกนั้นไว้ แล้วส่งไปให้นักปราชญ์ตรวจ ก็ไม่สามารถจะรู้ว่าจะเป็นอายุคราวไหน เพราะผู้ขุดพบไม่รู้และไม่ได้อ้างถึงภูมิธาตุตรงที่พบหัวกระดูกนั้น เลยเป็นปัญหามาจนทุกวันนี้ มีเรื่องที่ตัวหม่อมฉันได้ทราบแก่ตนเองเป็นทำนองเดียวกันก็ครั้งหนึ่ง ด้วยพระภิกษุรูป ๑ ส่งของก่อนประวัติศาสตร์ที่ขุดพบในแขวงเมืองชัณนาทมาให้พิพิธภัณฑ์สถาน มีทั้งขวานหินอายุหินใหม่และเครื่องมือใช้อีกหลายสิ่ง และบอกมาว่าในที่นั้นขุดพบหัวกระดูกมนุษย์ด้วยหัว ๑ แต่พวกคนใจบุญเขาเอาไป

ทำณานกกิจเสีย เลยศูนย์กัน

เรื่องก่อนประวัติศาสตร์ที่หลุดไปก้นหลัง นึกว่าจะหมด
เพียงเท่านั้น ครั้นมาอ่านหนังสือเรื่องแหลมมะลายูที่เพิ่งได้มา
ใหม่ เรียกชื่อว่า “มะลายู” Malaya นายพันตรีชอเอนริเกส
Enriquez เป็นผู้แต่ง ความมาปรากฏขึ้นอีกมูข ๑ ซึ่งเห็นว่า
น่าจะหลุดต่อไป ในหนังสือนั้นเขากล่าวว่าภูมิณฑลเดิมของ
แหลมมะลายู เป็นแผ่นดินติดต่อกันไปถึงเกาะต่าง ๆ ที่เรียกรวมกัน
ว่า หมู่เกาะมะลายู นับตั้งแต่เกาะสุมาตรา เกาะชวา เกาะบอนิ
โอ และเกาะฟิลิปปินส์ แม้อ่าวสยามเดิมก็เป็นแผ่นดิน หรือ
ว่าอีกอย่างหนึ่ง แผ่นดินอาเซียติดต่อกันไปตกทะเลเมื่อพื้นเกาะ
เหล่านั้น ขอบน้ำอยู่ที่หลักฐานเขาวัง อย่างที่ ๑ ด้วยหยั่งน้ำ
ทะเล น้ำไปลึกตั้งแต่รอยวาชั้นไปต่อเมื่อพื้นหมู่เกาะเหล่านั้น
แต่ทางตะวันออกไปจนอ่าวสยาม น้ำตื้นไม่ถึงห้าสิบบวาตั้งแต่เมือง
พะม่าลงมา ตลอดไปจนชายฝั่งเมืองเขมรและเมืองญวน ส่อให้
เห็นว่าตอนน้ำลึกเนื่องมาจากมหาสมุทรปาซิฟิก ทะเลตอนน้ำตื้น
เป็นแผ่นดินอยู่ก่อนแล้วถล่มลงไปด้วยแผ่นดินไหว จึงเกิดเป็น
เกาะเกียนต่าง ๆ อ้างหลักฐานอย่างที่ ๒ ว่าสัตว์ต่าง ๆ เช่นช้าง
และเสือที่มีอยู่ตามเกาะเหล่านั้น จะมีขึ้นด้วยประการอย่างไร
เพราะสัตว์เหล่านั้นจะว่ายน้ำข้ามทะเลไปอย่างไรได้ ถึงคนชั้นเดิม
เช่นพบโครงกระดูกที่ในเกาะชวา ก็ไม่น่าจะว่ายน้ำข้ามทะเลไป
ได้ ด้วยไม่รู้จักใช้ยานพาหนะอย่างคนชั้นหลัง คงเป็นเพราะสัตว์

และคนเหล่านั้นเดินบกลงไปแต่เมื่อยังเป็นแผ่นดิน ไม่มีพืชพันธุ์
อยู่ เมื่อแผ่นดินถล่มลงไปเป็นทะเลก็เลยเกิดเชื้อสายสืบมา

เมื่อวันเสาร์ที่ ๘ วานนี้ เดิมศาสตราจารย์คาเลนเฟลน์คิดว่า
จะมาหา แต่มาไม่ได้ ด้วยเมื่อกลับจากสิงคโปร์มาในเรือพลัดตก
กระโหลงอีก (เพราะตัวแกมันใหญ่โตเกินขนาด จนสมเด็จพระ
ปกเกล้า ฯ ตรัสเรียกว่า “กุ่มภกรรณ” เมื่อแก่นำเสด็จเที่ยว
ชวา แกร์เรื่องรามเกียรติ์เลยชอบ ถึงมาอวดหม่อมฉันจึงได้ทราบ)
มีอาการยอกขัดข้างหลังยังเดินไกลไม่ได้ แยกบอกมาขอเชิญ
หม่อมฉันขึ้นไปกินน้ำชาที่แกอยู่ณโฮเต็ลแครีกบนเขาสูง จึงขึ้น
ไปกับหญิงพูนเมื่อบ่าย ๔ โมง ยังคุยได้แจ่มใส อาการเห็นจะ
ไม่มากมายเท่าใดนัก แยกบอกว่าการชุมนุมทรัพย์สินที่ตำบลควักกา
หยุดแล้ว เพราะทำจนสิ้นจำนวนเงินที่รัฐบาลอังกฤษอนุญาต ที่
แกไปสิงคโปร์นั้นเพื่อเอาวัตถุต่าง ๆ ที่ขุดได้ไปส่งพิพิธภัณฑ์สถาน
และแข็งแรงให้ภัณฑารักษ์ทราบ ตัวแกจะอยู่ที่นั่นอีก ๒ สัปดาห์
พอขึ้นปีใหม่จะไปเมืองมนิลา ในการประชุมสโมสรก่อนประวัติ-
ศาสตร์ตามกำหนด ๓ ปีครั้งหนึ่งตามประเทศต่าง ๆ แกว่าที่แก
เชิญหม่อมฉันขึ้นไปอยู่ที่แกอยู่นั้น เพราะแกได้ของสมัยก่อน
ประวัติศาสตร์เขาส่งมาให้แกตรวจหลายสิ่ง เป็นของที่ขุดพบใน
ชวา เอาหีบมาเปิดให้หม่อมฉันดู เป็นก้อนหินต่าง ๆ ทั้งนั้น
ถ้าเราไปพบโดยลำพังก็เห็นจะกว้างทั้งเสียโดยมาก รู้ได้ว่าเป็น
อะไรแต่ผู้ชำนาญการตรวจของก่อนประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่เมื่อ

แกะแฉกลักษณะของตัวอย่างเหล่านั้นก็พอเข้าใจ ด้วยพิจารณา
 เห็นมีรอยคนได้ทำอะไรแต่ละอย่างไว้ให้ผิดกับของธรรมดาทั้งนั้น มี
 ก้อนศิลาที่เก่าให้ดูเมื่อวานนี้ เป็นของปลาฉลามจับใจก้อนหนึ่ง คือ
 เป็นศิลาเนื้อใสสีน้ำตาล ข้างในมีรอยเป็นรูปปะการังอยู่เต็มไป แก
 บอกว่าศิลาก้อนนั้นเดิมเป็นแต่ปะการังอยู่ในท้องทะเล เมื่อราว
 สัก ๑๒ ล้านปี แล้วไฟในกลางโลกมันดาลให้แผ่นดินในท้อง
 ทะเลไหว เป้าขึ้นมาเป็นภูเขาอยู่บนบก ที่หลังฝนชะหินปูนที่หุ้ม
 ห่อ ให้อย่อยละลายไปตามน้ำ ไหลลงทะเลไปที่ละน้อย เข้าไปจับ
 คลุมปะการังที่เหลือเป็น Fossil อยู่ ในที่สุดจึงกลายเป็นอยู่ใน
 ก้อนหินที่เราเห็น หม่อมฉันอ่านพบในหนังสือธรณีวิทยา Geology
 กล่าวว่าหินที่มีในโลกนี้มีมากอยู่ ๓ อย่าง คือ หินทรายอย่าง ๑
 หินปูนอย่าง ๑ กับหินกรานิต Granite (เลียงโผ) อีกอย่าง ๑
 อธิบายว่าหินทรายนั้นเกิดแต่ฝนชะภูเขาและแผ่นดิน ให้อย่อยเป็น
 ทรายลงไปทับถมอยู่ในท้องทะเล หินปูนนั้นเกิดแต่เปลือกหอย
 และปะการังที่ตายทับถมอยู่ในท้องทะเล หินเลียงโผนั้นเกิดแต่
 ไฟในโลกเผาธาตุให้ละลาย จนกลายเป็นแก้วมีติตระคนปนอยู่
 กับเนื้อหิน เช่นเพชรและนิลเป็นต้น มาได้ความรู้ดูปลาฉลาม ที่ปูน
 ขาวเราใช้ก่อตึกงาม อย่าง ๑ ทำด้วยหินปูน เรียกกันว่า ปูนหิน
 อีกอย่าง ๑ ทำด้วยเปลือกหอย เรียกว่าปูนหอย อันที่จริงทำด้วย
 เปลือกหอยทั้ง ๒ อย่าง ผิดกันแต่ว่าเป็นเปลือกหอยก่อนประวัติ
 ศาสตร์กับเปลือกหอยในประวัติศาสตร์เท่านั้น

ชุดชุมทรัพย์ก่อนประวัติศาสตร์

ชุมทรัพย์ที่หม่อมฉันไปดูชุด อยู่ใกล้แม่น้ำกวาลามูดาที่บน
 แดนเมืองไทรกับปีนัง ณตำบลควักกกา อยู่ในท้องที่อำเภอ
 พรอวินสเวเลสลี แขวงเมืองปีนัง ห่างจากฝั่งทะเลราว ๕๐
 กิโลเมตร หม่อมฉันไปรถยนต์จากปีนัง เอรถลงเรือจ้าง
 ข้ามฟากไปขึ้นที่ตำบลบัตเตอร์เวิร์ท แล้วเดินทางไปตามถนน
 อีก ๑๗ ไมล์ ถึงเชิงสะพานข้ามแม่น้ำกวาลามูดา ลงจากรถเดิน
 ไปตามคันกันน้ำสักกิโลเมตร ๑ แล้วลงเดินไต่ตามคันนาไป
 อีกสัก ๕ ไร่จึงถึงที่ชุมทรัพย์ ซึ่งศาสตราจารย์คาเลนเฟลด์ บุก
 เค้นต์เป็นออฟฟิศ และปลูกโรงจากที่พักคนทำงานไว้ มีคน
 ทำงานราวสัก ๑๕ คน ศาสตราจารย์คาเลนเฟลด์กับฝรั่งเจ้า
 ของที่ดินไปคอยรับอยู่ที่นี่ เมื่อหม่อมฉันข้ามเรือจ้าง เผลอญ
 ไปพบเจ้าเมืองปีนัง ๆ ออกสนุกตามไปด้วยอีกคน ๑

ชุมทรัพย์ที่ชุดนั้นอยู่ในที่ราบกลางท้องนา มีเป็นโคกอยู่ ๓
 โกก เพิ่งเริ่มขุดโคกแรก เดียวนี้ชุดไปยังไม่ถึงหนึ่งในสิบของ
 โกกนั้น เพราะการชุดชุมทรัพย์ก่อนสมัยประวัติศาสตร์จะใช้
 เครื่องมือที่ทำด้วยโลหะ หรือที่เป็นของหนักไม่ได้ ด้วยเกรง
 จะไปกระทบโบราณวัตถุให้ย่อยยับเสีย ไซ้แต่เท่านั้น วัตถุที่
 ประสงค์ของการชุดมีเป็น ๒ อย่าง คือ เพื่อจะหาโบราณวัตถุ
 อย่าง ๑ เพื่อจะรู้ว่าที่ตรงนั้นเดิมเป็นที่อย่างไรอย่าง ๑ เครื่อง
 มือใช้ได้แต่เอาไม้ไผ่มาเหลารูปเหมือนกับใบพาย ค่อย ๆ เขี่ย

ค่อยแผ่นดินลงไปทีละน้อย คล้ายกับเอาปากเป่าให้ดินปลิวไป พบ
 สะเก็ดหรือก้อนอันใดก็เก็บเอามา จนแต่กากดินเอาไปทิ้ง ถ้า
 พบสิ่งใดเป็นชิ้นใหญ่ฝังคาดินอยู่ก็ห้ามไม่ให้ตั้งขึ้นมา ด้วยกลัว
 จะหักสลาย ต้องเกลี่ยดินลงไปจนวัตถุนั้นหลุดลอยตัวจึงเก็บมา
 วันก่อนหม่อมฉันไปดู ขุดลงไปพบกระดูก ๒ ชิ้นคาดินอยู่ ยังรู้
 ไม่ได้ว่าเป็นกระดูกคนหรือกระดูกสัตว์ ศาสตราจารย์คาเลนเฟล์
 ให้บอกไม่หมายไว้ ยังจะต้องรอไปจนเกลี่ยดินให้กระดูกนั้นลอย
 ตัวจึงจะเอามาชันสูตร ของต่างๆ ที่ขุดได้นั้น ศาสตราจารย์คาเลน
 เฟล์ตรวจดูทุกชิ้น ที่ไม่มีร่องรอยเกี่ยวกับคนทำ เอาไปรวม
 ไว้ทางหนึ่ง ชิ้นที่สำคัญว่าเกี่ยวกับมนุษย์ก่อนสมัยประวัติศาสตร์
 แกะปัดนำเบอร์ลงบัญชีและหมายที่พบไว้ในแผนผังทุกชิ้น ที่แก
 ขุดนั้นตอน ๑ ขุดลึกตรงลงไปหวังจะดูรูปตัดขวาง Cross Section
 ให้รู้ว่าแต่เดิมที่ตรงนั้นเป็นอะไร ตอนนั้นขุดสำเร็จแล้ว นอกจาก
 ตอนนั้นเป็นแต่ขุดค้นหาของ แต่ไม่ได้ขุดให้เป็นหลุมเป็นบ่อ ขุด
 เกลี่ยดินไปให้เสมอกัน ขุดไม่ได้วันละก็มากน้อย และตา
 ศาสตราจารย์คาเลนเฟล์เองก็ลำบากมากอยู่ ด้วยเกาะขอบอากาศ
 เย็น ขึ้นไปอยู่ไฮเต็ลบนยอดเขาบินัง ต้องลงจากเขาแต่เช้าตรู่
 ขนรถยนต์ไปถึงที่ตำบลควักกา เมื่อจะเกิดไต้คันนาตัวแก
 ใหญ่โต ต้องมีคนเดินประคองสองข้างไปจนถึงที่ทำงาน แกอยู่
 เพียงครึ่งวัน กลับมากินกลางวันที่บ้าน ตอนบ่ายพักและหยุด
 วันเสาร์วันอาทิตย์ วันอาทิตย์จึงนัดกันเป็นวันมาฆิมน้ำชาและ

สนทนากับหม่อมฉัน

คราวนี้จะพูดถึงความรู้ที่ได้จากการไปดูจุดชุมทรัพย์ต่อไป
ตรงที่ที่เกตุคลกลงไปเป็นรูปตัดขวางนั้น ถึงขั้นต่ำที่สุดเป็น
ดิน ต่อขึ้นมามีเปลือกหอยมากกว่ามากปนอยู่กับดิน เกบออก
ให้สังเกตเปลือกหอยที่ปนดินอยู่ตอนล่าง ล้วนเป็นเปลือกหอย
เหลืออยู่บริบูรณ์ แต่ตอนบนที่ใกล้จะถึงแผ่นดินเป็นเปลือก
หอยหักเป็นชิ้นเล็ก ๆ ทั้งนี้ อีกประการหนึ่งให้สังเกตแนวที่
เปลือกหอยหักต่อกับเปลือกหอยดี ดินเป็นตอนละสี และแนว
ที่ต่อกันนั้นลาดลงไปเหมือนเชิงสะพานจนถึงดินเปล่าไม่มีเปลือก
หอย เกบออกอธิบายว่าเพราะที่ตรงนั้น เดิมเป็นหาดทราย
ชายทะเล และเป็นที่มนุษย์ก่อนสมัยประวัติศาสตร์มาเที่ยวหา
หอยกินเป็นอาหาร เมื่อกินแล้วก็ทิ้งเปลือกหอยไว้กับหาด
เปลือกหอยจึงยังค้อย ต่อมาภายหลังคลื่นซัดโคลนกับเปลือก
หอยแตกหัก ที่ตั้งอยู่ในท้องทะเลขึ้นไปท่วมทับกองเปลือก
หอยที่พวกมนุษย์ทิ้งไว้ เปลือกหอยจึงเป็น ๒ อย่างต่อกัน และ
แนวที่ต่อกันดินจึงต่างสี และลาดเป็นสะพานข้าง และที่เปลือก
หอยไปหมดเพียงที่ดินเปล่า หลักฐานเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าตรง
นั้นเป็นชายหาด และเปลือกหอยที่ถมทับกันเป็นของต่างสมัย

ส่วนของต่าง ๆ ที่เกได้ไว้แล้วนั้นมีหลายอย่าง หม่อมฉัน
จะพรรณนาแต่บางอย่าง คือ

๑. ดินแดงสำหรับฝนทาทัว หม่อมฉันขอแถมมา ๒ ก้อน

ได้ส่งเข้าไปถวายท่านก่อน ๑ พร้อมกับจดหมายฉบับก่อน แก่
 บอกอธิบายว่ามนุษย์พวกก่อนสมัยประวัติศาสตร์ หรือแม้มนุษย์
 ที่ยังเป็นคนป่าเถื่อนในปัจจุบันนี้ ชอบเอาอะไรมาทำเป็นเครื่อง
 บอگونันตรายทั่วทุกแห่ง ในที่ที่มีดินแดงพวกมนุษย์ก่อนสมัย
 ประวัติศาสตร์ชอบเอาดินแดงมาทำตัว เจ้าเมืองป็นังถามแกว่าดิน
 แแดงที่พบนั้นมีอยู่ที่ไหน แกบอกว่าหาได้ตามภูเขาในแถวนี้
 เอง เจ้าเมืองว่าถ้าเช่นนั้นก่อนที่แกเก็บมา มันจะเป็นของ
 อยู่ในถิ่นเองไม่ได้หรือ แกตอบว่าที่ตรงนี้ก็เห็นกันอยู่แล้วว่า
 เป็นที่หาทรายทะเล ดินแดงมันเป็นของมีตามภูเขา มัน
 จะเดินลงมาเองให้ถึงชายหาดได้อย่างไร แกบอกความเห็นของ
 พวกนักปราชญ์ต่อไป ว่าที่มนุษย์ชอบเอาดินแดงมาทำตัวเมื่อเด็ก
 ดำบรรพ์นั้น ด้วยเห็นว่าโลหิตเป็นกำลังของมนุษย์ ถ้าโลหิตตก
 ก็อ่อนกำลังลง ถ้าโลหิตตกไม่หยุดก็เลยตาย พิจารณาเห็น
 ว่าโลหิตผุดกับน้ำอันด้วยสีแดง จึงเชื่อว่าสีแดงอาจทำให้เกิด
 กำลัง จึงเอาดินแดงมาทำตัวเหมือนอย่างทายาบำรุงกำลัง

๒. ได้گرامมนุษย์ชื่อ ๑ (หญิงพุนไม่ยอมจับ แกเลยเอา
 เป็นเรื่องสำหรับล้อหญิงพุนว่าขี้กลัวผี) แกบอกอธิบายว่ามนุษย์
 ก่อนสมัยประวัติศาสตร์ร่างกายเล็กกว่ามนุษย์เดี๋ยวนี้ แต่ฟันโต
 กว่า เพราะต้องขบเคี้ยวกินเนื้อสดและเนื้อดิบอยู่เสมอ

๓. พบศิลาก่อน ๑ สันฐานเหมือนเมล็ดกรวดขนาด
 ใหญ่ที่มีอยู่ตามท้องธาร แกบอกว่าครกของมนุษย์ก่อนสมัยประ-

วิทยาศาสตร์ พวกที่ไปดูไม่มีใครเชื่อ โต้วก่อนหินกรวดอย่างนั้น มันมีอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง แกะให้ชั้นสูตรข้างด้านหนึ่งของก้อนกรวดนั้น เห็นบุ่มลงไป และในที่บุ่มนั้นราบผัดกับแห่งอื่นเพราะรอยตำ ก็เถียงแกไม่ได้

เมื่อดูแล้วหม่อมฉันกลับมาเวลาราว ๑๑ นาฬิกา มาทันกินกลางวันในเมืองปิ่น ได้นัดกันกับศาสตราจารย์คาเลนเฟล์ต่อไปว่า ถ้าแกขุดพบอะไรสลักสำคัญ เห็นว่าหม่อมฉันควรจะดู ขอให้บอก หม่อมฉันจะไปอีก

การดูขุดขุมทรัพย์ก่อนสมัยประวัติศาสตร์ มันสนุกผิดกับไปดูโบราณสถานที่เขาขุดแล้ว เช่นที่เมืองลพบุรีหรือแม่โบราณสถานที่กำลังขุด เช่นขุดตรวจในบริเวณพระมหาสุป วัดพระศรีสรรเพชญ์เป็นต้น เพราะขุดขุมทรัพย์ก่อนสมัยประวัติศาสตร์ ทั้งศาสตราจารย์ผู้ขุดเองและผู้ไปดู ไม่รู้ว่าที่นั้นจะเป็นอะไรอยู่ก่อน และไม่รู้ว่าจะมีอะไร ที่สุดเมื่อได้ของขึ้นมา ก็ต้องเอามาตรวจพิจารณาว่ามันเป็นอะไร เวลาไปดูขุดมีโอกาที่จะเดาและจะเถียงกันเรื่อยไปสนุกดี แต่เมื่อมาคิดดู ดูเป็นการยากยิ่งกว่าขุดตรวจวัตถุสถานอะไรอื่น ผู้อำนวยการต้องมีความรู้หลายอย่าง ต้องมีความเพียรและความชำนาญในการที่จะสังเกต คนที่ไม่ได้เรียนและไม่ได้ฝึกหัดกับผู้รู้จนคุ้นเคยเป็นทำไม่ได้.

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เลขที่ 23 ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10110 โทร. 2584000-4

อ 571 ด495ก 2481
ตำราโบราณภาพ, สมเด็จพระเจ้า
ก่อนประวัติศาสตร์ /
SWU 31011102178134

ห้องขจร สุขพานิช

